

1 MAYIS ÖFKESİNİ KUŞANALIM!

1 Mayıs çalışmaları kitleleri gerçek çözüm yoluna sokmaya yoğunlaşmalıdır. İktidarı elinde tutanların iktidarını tüm gücüyle çözüme, çökertme bilincini kuşanmak bunu kitlelere en açık biçimlerde anlatmakla olanaklı olacaktır. Proletaryanın önderliğinde emekçilerin; tüm halkın iktidarı için gerici sınıfların iktidar aygıtlarının, ideolojik temellerini, politik hattını açıkça hedefe koyan ve parçalamaya odaklı bir perspektif içinde olmak temeldir.

KOLEKTİF DOĞRULTU KİTLELERLE YÜRÜYECEĞİZ ÇÜNKÜ BAYRAĞIMIZI ONLAR YÜKSELTECEKTİR
SAYFA 12-13

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

20 NİSAN-4 MAYIS 2022 ■ SAYI: 110 ■ FİYAT: 3 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

YOKSULLUĞA KARŞI

1 MAYIS'A

EMEK

6

MEŞA AZADİ

8

GENÇLİK

14

1 MAYIS'A GİDERKEN İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE BAŞLIKLARI

Son işçi eylemlilerinde ortaya çıkan birikimin 1 Mayıs'a taşınabilmesi, farklı iş kolları, sendikalar ve direnişlerden işçilerin 1 Mayıs'ta buluşabilmesidir. 1 Mayıs bu birliğin ve mücadelenin bir kürsüsü haline gelmelidir.

FAŞİZMİN SONUÇSUZ KALAN SALDIRILARI

Özellikle son günlerde TC'nin tüm gücü ve araçları ile gerçekleştirdiği bu saldırıların hedefi; tüm parçalar-daki Kürtlerin hangi ülke sınırları içerisinde olursa olsun kazanımlarını yok etmek, diz çöktürmek dahası imha etmektir.

ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN ÇELİŞKİLERİNİ KAVRAYALIM

Zira bilinir ki reformist araçlar dahi pekâlâ bizlerin elinde devrimci bir tarzda kullanılabilir. Kendimizi MLM ideolojisiyle donattığımız, geliştirdiğimiz ve somut durumun somut tahlilini yapıp, çelişkileri can damarından yakalayıp doğru politikalar ürettiğimiz takdirde örgütlü bir düzeye kavuşturacağız.

Silivri Hapishanesi'nde toplu işkence

İki adli tutuklunun yaşamını yitirdiği Silivri 5 Nolu L Tipi Hapishanesi'nde toplu işkencenin yaşandığını belirten tutuklu aileleri, "Bu suça ortak olmayın" diye seslendi.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, Silivri 5 Nolu L Tipi Hapishanesi'nde 60 gardiyanın baskı ve işkencesinin ardından yaşamına son vermek isteyen 6 tutukludan Ferhan Yılmaz ile ismi öğrenilemeyen bir tutuklunun yaşamını yitirmesine dair Taksim'de bulunan dernek binalarında açıklama yaptı.

BİR TUTUKLU YOĞUN BAKIMDA

İHD Hapishaneler Komisyonu üyesi Mehmet Acettin, hapishanelerde yaşanan ihlallerin can alıcı boyutlara ulaştığını söyledi. Yaşanan ihlallere ilişkin başvurular yaptıklarını, onlarca kez raporlar hazırladıklarını dile getiren Acettin, "Son bir haftada, işkence ve kötü muameleye maruz kaldıkları iddia edilen Hasan Kasan'ın yoğun bakımda olduğu bilgisine ulaşılmış, Serkan Yılmaz'ın hayatını yitirdiği ve cenazesinin ailesi tarafından alındığı öğrenilmiştir. Silivri 5 Nolu Ceza İnfaz Kurumu'nda yaşananların üstünü örtmek, bu suça ortak olmaktır. Adalet Bakanlığı'nı ve tüm yetkilileri; mahpus haklarının korunması için önlemler almaya ve hakikati tüm açıklığı ile ilgilileri ve kamuoyu ile paylaşmaya çağırıyoruz." diye seslendi.

CENAZE GÖSTERİLMEDİ

Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü'nün yaşananları yalanladığını paylaşan Acettin, "Ancak bir mahpusun ailesi ile yaptığı telefon görüşmesinde aktardıkları ve dün yaşamını yitiren diğer bir mahpus Serhan Yılmaz'ın cenazesinin ailesine gösterilmeksizin hazırlanarak teslim edilmesi, gerçeklerin iddia edilenden daha vahim olduğuna işaret etmektedir.

Telefon görüşmesinde tutuklular; 6 Nisan günü sayım sırasında oruçlu olduklarını, sayım görevlilerinin bir arkadaşlarına hiçbir neden yokken tokat attıklarını, hakaret ettiklerini, buna itiraz etmeleri üzerine kendilerinin de darp edildiklerini, kendisinin hastalığı nedeniyle bu arada atak geçirdiği için bahçeye çıkartıldığını, bahçede de işkence ve hakarete uğradığını, ardından geri koğuşa getirildiğini, arama bahanesi ile gelip tekrar bahçeye çıkartıldıklarını, bahçede darp

edildiklerini, sakallarının yolunduğunu, ardından 'yumuşak oda' ya atıldığını, botlarla kafasına basıldığını, sürekli işkenceye maruz bırakıldıklarını aktardılar" dedi.

GARDİYANDAN İNTİHAR İPİ

Tutukluların telefon görüşmesinde ailelerine intihara zorlandıklarını anlattıklarını aktaran Acettin, şunları

edeceklerini söylemişler." diye konuştu.

Söz alan Abdulmenav Çetin'in annesi Avniye Çetin, tutuklu çocuğunun Cuma günü kendisini aradığını ve can güvenliğinin tehlikede olduğuna dair bilgi paylaştığını belirtti. Bu bilgi aktarımının ardından 5 gündür çocuğundan haber alamadığını, savcılığa şikayette bulunduğu ancak herhangi bir gelişme olmadığını dile getiren Çetin, "Oğlumu görmek için cezaevine gittim ancak beni içeriye almadılar. Bir kelime etti ve telefonu kapandı. O günden sonra bir daha haber alamadım. Cezaevine de gittim ancak gardiyanlar bizi içeri almadı ve bize bağırıp çağırdı. Polise gittim hiçbir şey yapmadı. Dün cezaevine gittim ve onlardan şikayetçi oldum." dedi.

TUTUKLUNUN BURNU KIRILDI

İntihara sürüklenen Çoşkun Aca'nın annesi Fatma Ağca, Cuma günü çocuğunun kendisini aradığını ve can güvenliğinin olmadığına dair aktarımda bulunduğunu kaydetti. Bu aramanın ardından çocuğundan bir daha haber alamadığını ifade eden Ağca, "Her yere gittim ancak bana bir daha haber vermediler. Jandarma, devlet bize niye sırt çıkmıyor. Erdoğan niye sesini çıkarmıyor. Benim çocuğumun burnunu kırdılar. Çocukları çırıl çıplak karanlık odaya atıyorlar. Bir odaya götürüp işkence ediyorlar. Oy verenlerin boynu kırılınsın." ifadelerini kullandı.

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi ATK önüne "kanlı tabut" bıraktı

İSTANBUL- Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi (TDİ) hapishanelerde yaşanan katledilmelere dikkat çekmek ve protesto etmek için Yenibosna Adli Tıp Kurumu (ATK) önüne kanlı tabut bırakma eylemi gerçekleştirdi.

12 Nisan günü Silivri 5 Nolu Hapishanesi'nde gardiyanlar tarafından işkenceye uğrayan tutuklulardan Ferhan Yılmaz'ın katledilmesiyle kamuoyunda hapishanelerdeki işkencelerin teşhiri büyük tepkilere yol açmıştı. Ferhan Yılmaz'ın tahliyesine 2 gün kala hayatını kaybettiği belirtilirken "intihar" iddialarının gerçeği yansıtmadığı kamu-

oyuna yansıyan yoğun bakım görüntülerinde yapılan işkence günyüzüne çıkmıştı.

TDİ de hapishanelerde yaşanan katledilmelere karşı Yenibosna ATK önünde kanlı tabut bırakma eylemi gerçekleştirdi. ATK önüne ajitasyonlarla

yürüyüş gerçekleştiren TDİ üyeleri: "Bu tabut Silivri Hapishanesi'nde onlarca gardiyan tarafından katledilen

Ferhan Yılmaz'ın tabutudur. Kandıra Hapishanesi'nde işkenceyle ölüme sürüklenen Garibe Gezer'in tabutudur." denildi. ATK'nin "cezaevinde kalabilir" raporlarıyla tutsakları ölüme sürüklediği belirtilirken "Tutsakların kanı Adli Tıp Kurumu'nun önündedir" diyerek teşhir edildi.

Polis tarafından önleri kesilen TDİ üyeleri polis çemberine alınarak iş-

kenceyle gözaltına alındı. Haber takibi yapan gazeteciler de darp edilerek çemberin dışına çıkarıldı. TDİ Dönem Sözcüsü Ertan Çıta, Abdülmelik Yalçın ve Hıdır Sabur'un nereye götürüldükleri hakkında bilgilendirme yapılmadı. TDİ gözaltılıların derhal serbest bırakılması gerektiğini söyleyerek "Hapishanelerin ölüm evleri olmasına izin vermeyeceğiz, tutsakların dışarıdaki sesi olmaya devam edeceğiz." dedi.

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi Dönem Sözcüsü Ertan Çıta ile Abdülmelik Yalçın ve Hıdır Sabur Bahçelievler Emniyet Müdürlüğünde yapılan gözaltı işlemlerinin ardından serbest bırakıldılar.

POLİTİK GÜNDEM

1 MAYIS ÖFKESİNİ KUŞANALIM!

Bir yandan faşist diktatörlüğün ekonomik krizi ve yaşadığı parasal çöküntü, diğer yandan kliklerin mevcut güç dengesini değiştirme hamleleri siyasal ortamı bitmeyen bir gerginlik ikliminde tutmaya devam ediyor. Bunun bilinçli bir seçim olduğu şüphesizdir. Zira biliyoruz ki aynı egemen sınıfların farklı klikleri arasındaki bu gerginlik gerçek bir değişimin, halk lehine bir kampaşmanın unsuru değildir. Birbirlerinden nitelik bakımından farklı olmayanların gerginliği aynı belirsizlikten beslenmektedir. Bu kliklerin gerginliğe mahkûm halleri aynı zamanda birlikte yürüdükleri yolun çözümsüz ve karanlık bir yol olmasından ötürüdür. Öte yandan Rus emperyalizminin Ukrayna işgali ile geleneksel savaş kışkırtmalarına duyarlı dünya hali emperyalizmi bütün halinde benzer bir gergin iklime sokmuştur. Ekonomik ve siyasi kriz birbirini destekler ve geliştirir biçimde büyümektedir. Bu iklimde savaş koşullarını oluşturacak iç kapışma derinleşmekte ve kriz her bakımdan saçaklı bir görünüm kazanmaktadır. Dünyanın birçok ülkesinde egemen sınıfların klikleri emperyalistler arasındaki bu kampaşmadan etkilenmekte ve zora dayalı yollara yönelmektedirler. Geride kaldığı iddia edilen darbeler ikliminin yayıldığı söylenebilir. Emperyalistlerin yaşadığı parasal krizin nihayet üretim sürecindeki krizlerden kaynaklandığı, parasal politikalarla bu krizlerin kısmen ertelense de aslında derinleştirildiği unutulmamalıdır.

Krizleri yönetmekle durumu idare eden güçler bugün daha büyük zorluklarla karşı karşıyalar. Kovid 19 pandemisi ile tetiklenen üretim krizi ve tedarik zincirindeki kopmalar bugün belirgin bir şekilde ekonomileri sarsmaktadır. Emperyalist sermayenin dolaşımından enerji teminindeki sorunlara, ticari ilişkilerdeki gerilmelerden savaş sanayiine yatırımların artmasına kadar sosyal yapılar ciddi bozulma riskleriyle karşı karşıyadır. Ukrayna işgali bunun bir örneğidir; aynı şeyi Lübnan'ın, Sri Lanka'nın moratoryum ilanlarında; Peru'da, Pakistan'da siyasi krizlerin derinleşmesinde de görmek mümkün. Çok kapsamlı kriz şartlarında yaşıyoruz artık ve bunun bir geri dönüşü yok. Kapsamlı çözümler üretilmek istenmektedir; ama buna muktedir olmadıkları da bir gerçekliktir. Tüm veriler dengelerin, sınıf ilişkilerinin, sosyal yaşamın, siyasi dengelerin, egemenlik sınırlarının değişimini, yeniden tanımlanmasını ve ana dinamikleri etkileyen şartların değişime zorlanmasını içermektedir.

Bütünlük içinde bakıldığında hemen her taşın yerinden oynatıldığı, taşları yerinden çıkmaya zorlanan bir dünya ile karşı karşıya olduğumuzu görürüz. Bu durum ezilen dünya halkları için tek kelimeyle daha fazla yoksullaşma demektir. İstisnasız tüm ülkelerde ezilen toplum kesimleri yoksullaşmıştır ve gelişmiş kapitalist ülkelerde de egemen sınıf sözcüleri "eski günlerin gelecekte olmadığını" haber veremeye başlamıştır (örn. Almanya'nın son Şansölyesi!) Bu hiç kuşkusuz sınıf mücadelesinin daha güçlü bir zemine kavuşması, tarih denen yolun yokuş aşağı bir duruma gelmesi, var olan durumdan memnun olmayanların devrim saflarına doğru savrulmaları ve daha fazla mücadele gücüyle buluşmamız anlamına gelmektedir. Tüm gerici sistemler, daha güçlü bir ifadeyle "çürümüş sistemler" in krizi, özellikle de ekonomik çöküntüye girmiş olmaları ezilenler için büyük yıkımlara karşılık gelmektedir. Mevcut düzen içinde umutsuzlukları büyümektedir. Bir yandan ihtiyaçlar doğrultusunda beklentiler büyümüştür; ama diğer yandan bunların karşılanacak olmasına duyulan güven azalmıştır.

Kitleler içinde çaresizlik öfke ve tepkiyle birlikte artmaktadır. Ülkemizde de durum haliyle hiç farklı değildir. Dahası ülkemiz bu koşullara en kötü şartlarda yakalanmıştır. Gösterişe dayalı, kibirle donanmış yönetimlerin makus talihi yaşanmaktadır. Açlık sınırı resmi verilerde dahi asgari ücretin çok üstüne çıkmıştır; manipülatörler dahi para etmemektedir! Temel ihtiyaçlar başta olmak üzere tüm ürünler gününbirlik zamlarla pahalalanmaktadır. Günlük zamlar hayatın bir rutindir artık. Enflasyonun dizginlenmesi tam bir palavra dönmüştür. Tayyip Erdoğan "isteyen herkesin çalışacak işi vardır" derken TÜİK işsizliğin azaldığını içeren verilen sunarken Manisa'da bir emekçi iş istemiyle bedenini ateşe vermekte, Van'da bir öğretmen atanmadığı için intihar etmekte, Urfa'da 60 kişilik iş için 50 binden fazla başvuru olmakta, milyonlarca genç diplomalı ya da diplomasız iş aramaktadır. İş bulanın ağır bir sömürüyü ve sefaleti kabul etmek zorunda kalması dinsel ve şoven kültürün üzerine boca edilmesine yol açmaktadır. Egemenlere kalan son ve tek yol budur. Bunun için devletin tüm aygıtları seferberdir. Bilhassa ezilenlerin örgütlenmesinin önüne kalın duvarlar örülmüştür; her türden resmi aygıt bu duvarın arkasında durmaktadır. Bu ağır bir siyasi baskı ve manipülasyon, polis, mahkeme zoru, hak ve özgürlüklerin sistematik biçimde

engellenmesi şeklinde tezahür etmektedir. İşsizler ordusunun umutsuzluğa savrulduğu yerde "herkesin bir işi vardır" denmesi manipülatörlerin umarsızlık içinde olduğunu gösterir; Güven oluşturma kaygısı kalmamıştır!

Bu ağır ekonomik krizin yanında egemen sınıfların yaşadığı politik kriz de halk yığınlarına yansımaktadır. AKP-MHP bloku gücünü korumak, karşı bloku dağıtmak, olabildiğince zayıf düşürmek için seçim arifesinde elindeki gücü, olanakları sonuna kadar kullanarak siyasi ve ekonomik rüşveti de devreye sokan bir hareket tarzı izlemektedir. Bu bağlamda seçim barajının yüzde 7'ye düşürülmesi ile tarif edilebilen bir "seçim kanunu" dikkate değerdir. Bu kanunla ittifak ilişkileri, milletvekilliği için yeterlilik ve oyların sayımına dair düzenleme iktidar blokunun lehine olacak şekilde düşünülmüştür. Bunun siyasi denklemi ve ittifakları tartışır hale getirmesi kuşkusuzdur. Ezilenleri yeni tartışmalara boğacak bu düzenlemelerin geleceğimiz için değersiz olduğu açıktır. Halk yığınları zorbaların bu güç mücadelesinde adeta saflaşmaya zorlanmakta, konum almaya itilmekte, kendi sözünden uzaklaştırılmakta, gerçek gündemine yabancılaştırılmaktadır. Seçim ve parlamento tartışmalarına boğulmaktadır.

Bu yoğun manipülasyon ortamında 1 Mayıs gibi çok önemli bir mücadele gününü karşılayacağız. İşçi ve emekçilerin gündeminden, gerçek sorunlarından, özellikle de yaşamlarından kopmuş bürokratik sendikal anlayışlar felç durumdadır. Önemsiz ve zavallı durumdaki bu yapılar uzun zamandır siyasi felç yapılarıdır. 1 Mayıs tartışmalarının bu yapıların yarattığı çerçeve içinde gerçekleşmesi geriliğimizi gösterir. Türk İş ve Hak İş gibi sendikaların gündeminde kitlesel kutlama, miting bulunmuyor! DİSK, KESK, TMMOB, TTB gibi sendika ve meslek örgütlerinin gündemine ise işçi ve emekçilerin yaşadığı örgütlenme ve mücadele sorunlarını başından savma kavlından girmektedir. İşçi ve emekçiler 1 Mayıs'ın İstanbul'da hangi alanda olacağı tartışmasına boğan ve genel mücadele sorunlarını bu tartışmaya sıkıştıran anlayışlar gerilemiş mücadeleyi dikkate almaktan uzaktır. Olanakların arttığı, mücadele şartlarının keskinleştiği şartlarda gerçekliği görmezden gelen tutumlar nihayetinde zavallıdır, geleceksizdir. Söz konusu sendikal anlayışlar mücadele ringine şimdiden havlu atmıştır. Oysa mücadele şartlarına sırtını dönenlerin havlusu

asla ringe düşmez ve ringde olanları da ilgilendirmez. İçinden geçtiğimiz süreçte, yoksulluğun ve yıkımın ortasında biz komünistler 1 Mayıs'ı hiç kuşkusuz bilinçli ve açık bir politikayla örgütlenme ve mücadele hattı ile değerlendirmeliyiz. Yoksulluğun sınıfsal olduğunu kavrayarak, bunun nedenlerine yönelerek yoksulluğun yarattığı gerçekliği örgütlü güçlere dönüştürmeliyiz. Bu sadece bir hak arayışı, yaşamı iyileştirme çabası, yoksulluğu yaşanabilir kılama eğilimi olmamalıdır. Her şeyden önce komünistlerin ve devrimci tüm güçlerin iktidar için kendi yapılarını disiplinli bir şekilde örgütlemesi ve kitlelerin eğilimlerine, çıkarlarına, ihtiyaçlarına, gerçekliklerine yönelmesi gerekmektedir. Güven veren, hedefleri net olarak gösteren, neye yöneldiğini gösteren, en ileri düzeyde örgütlenmeyi somutlaştıran bir biçimde kitleleri seferber edebilmenin yolu ve tarzı üzerinde durmalı ve bunun için birleşmeliyiz. Çelişkilerin gerçek çözüm yolu hakkında açık propagandalar yaratmalıyız. Büyüyen yoksulluk, biriken öfke, sistemden kopuşu getiren umutsuzluk ve beklentisizlik hali tam da kitlelerin çelişkilerine dayanan ve sistemi parçalamaya yönelen bir mücadele ve örgütlenme hattını yaratmaya zorlanmaktadır. Kitlelerin çelişkileri iktidar için mücadele eden, devrim için örgütlenen güçlerin temel itim gücü, daha disiplinli örgütlenme zorunluluğu, daha etkili politikalar belirleme zemini olmalıdır.

1 Mayıs çalışmaları kitleleri gerçek çözüm yoluna sokmaya yoğunlaşmalıdır. İktidarı elinde tutanların iktidarını tüm gücüyle çözme, çökertme bilincini kuşanmak bunu kitlelere en açık biçimlerde anlatmakla olanaklı olacaktır. Proletaryanın önderliğinde emekçilerin; tüm halkın iktidarı için gerici sınıfların iktidar aygıtlarının, ideolojik temellerini, politik hattını açıkça hedefe koyan ve parçalamaya odaklı bir perspektif içinde olmak temeldir. Geleceği, yani halkın iktidarını gerici egemenliğini dağıtarak, parçalayarak, bunu sürekli yaparak iktidarı inşa etmek, yeni ve devrimci iktidarı amaçlaştırmak temel mücadele hattımız olmalıdır. Bu hat hayattır. Buna dayanmayan yaklaşımlar 1 Mayıs'ta ne kazanılmış hakları ne kazanılmış alanları korumaya muktedir olabilir. Halkın yoksulluğuna, öfkesine dayanarak 1 Mayıs'ta mücadeleyi yükseltelim. Sınıf mücadelesinin engin denizinde yeni güçleri tahkim edelim... Olanları daha ileriye taşıyalım.

1 MAYIS'A GİDERKEN... SENDİKALAR İLE SÖYLEŞİ-II

Yeni Demokrasi: 2022 1 Mayıs'ının gündemlerini neler oluşturmaktadır?

DGD-SEN Genel Başkanı Neslihan Acar: Eylemlerde en öne çıkan taleplerden bir tanesi "geçinememe" ve ciddi anlamda yoksullaştırılmış, borçlandırılmış, proleterleştirilmiş bu emekçi yığınların, Anadolu halklarının köylerden boşaltılıp, buralara sürüldüğü, doğanın hızlıca metalaştırıldığı ve yağmaya açıldığı bütün alanın talepleri bir geçinememe, yaşayamama ekseninde. Artık barınma sorunları ciddi anlamda oluşmaya başladı. İşçilerin önceden 2000'lerin başında köy ile kentin bağı vardı. Yiyeceklerini, kışlığını köyden desteklenerek kurtarabiliyordu ya da tarlası, evi vardı ve kirası ile yaşayabiliyordu ama bu borçlandırma, yoksullaştırma dalgasıyla beraber işçilerin bu ayakları ve olanakları tamamen kesilmiş durumda. Bu kentlerde, metropollerde tamamen açlığa teslim edilmiş, kuru bir maaşla geçinemeyecekleri bir durumdadılar. Buralardan aslında isyan yükseliyor. Bu dönemin 1 Mayıs'ına damgasını vuracak olan geçinememe ve pahalılık. Bunun karşısında durarak iş bırakıyor ya hak kazanıyor ya da kaybediyor. Tekrar yenisini örmek için daha güçlü gelebilmek için deneyim biriktiriyor işçiler. İkincisi de yaşayabilmek için aslında. Biz burada bağımsız sendikaların ve bu dönemin mücadeleci sendikalarının içinde bulunuyoruz. Yaşamsal sendikacılık denilen çok daha yaşamın içinden taleplerin olduğu, ciddi anlamda iş cinayetlerinin olduğu, çalışma ortamlarının, fiziki koşullarının tamamen korkunçlaştığı, işçinin bir iş cinayetindeki ederinin 12 bin liraya kadar düştüğü, en yüksek alanın 46-50 bin gibi rakamlarla karşılaşıyoruz. Sınıf hareketi ne kadar gerilerse iş cinayetlerinde de bu kadar az cezalar çıkıyor. Mesela 301 işçi katledildi Soma'da ve kimse hesap vermiyor. Patron o korunaklı yaşamına devam ediyor. Ciddi bir haysiyetsizleştirme ve onursuzlaştırma politikası var sınıf üzerinde. Bu dönemde iki talebi var işçilerin. İlki haysiyet ve onur mücadelesi bunun akabinde Migros direnişinde de işçilerin söylediği 'adım atmakla özgürleşeceğiz!' diyerek özgürlük talebinin de sık sık işçiler arasında dillendirildiği görüyoruz. Örneğin Gemi Söküm işçilerine de gittiğimizde orada da iş-

çinin daha çok para alacak, geçinme derdi falan ama çok daha can yakıcı bir gündemi daha var 'yaşayamamak'. Sosyal yaşam yok olmuş, ailesiyle vakit geçiremiyor; arkadaşı, sevgilisi yok ve 20 yaşındaki gençler bunlar. Bir özgürlük talebi var aynı zamanda. Bunu çok güçlü yan yana gelip dillendirmeseler bile bir haysiyet ve onur mücadelesi verdiğini görüyoruz. Bu dönemin 1 Mayıs'ının gündemi de özgürlük talebinin öne çıktığı daha sosyal-demokrat ve liberal bir yerden bakmadığımız o eşitlik söylemlerinin

rünmüyordu. Neredeyse bu ülkede direnmeyen organize sanayi bölgesi, iş yeri kalmadı. Direniş ve basın açıklaması görmemiş çok az yer kalmıştır. Bu anlamıyla da buranın doğru okunması ve 1 Mayıs'a giderken de taleplerin öne çıkarılması gerekiyor. Bu anti-demokratik sendikal yasaları ve barajları ciddi anlamda mücadele alanını oluşturması gerekiyor. Mesela bizim olduğumuz alanda toplu iş sözleşmesi tartışmayız. Yasa, toplu iş sözleşmesi buraya bağlı yüzde elli arttı, birisini al gel gibi tartışmayız.

yürütüyoruz onlarla beraber. Bugün olumsuz anlamda kullandığımız sola ve sendikalara dönük çok fazla çağrı yapmayı bıraktık. Buralardan kopuşun gerçekleşmesi gerekiyor. 1 Mayıs da bunun bir miladı olarak bizim cep-hemizden kabul edilmesi ve dönüp havzalara gömülüp, çürümüş olan her şeyi yıkıp yenisini kurabileceğimizin bilinciyle davranmamız gerekiyor.

YD: Yoğun bir işçi eylemliliği süreci yaşadık. Bu süreçte işçilerin sınıf mücadelesiyle ilişkisi nasıl gelişti?

Neslihan Acar: 2021'in sonunda iş bırakma eylemleri başladı ve 2800 TL iken de asgari ücret işçilerin bir ücret talebi vardı. Kasım itibarıyla dolardaki o dalgalanma, fiyatların ciddi anlamda artması, faturaların artması ve geçinememe hali, alınan paranın erimesi, paranın pul olma durumu ile çalışma koşullarının kötü olmasıyla çalışırken bunun karşılığında ay sonu aldığınız para ile geçinemiyorsunuz. Faturayı, kirayı ödediğinizde 5 günde bütün paranız bitiyor. O dönemde işçiler ile hesap yaparken, asgari ücret tartışmaları devam ederken gideri minimumda tutarak yani dört kişilik bir ailenin sadece bir öğün beslendiğini hesap ettiğimizde 4 bin küsü-

daha yasal alanda, yasaların geliştirildiği bir talep değil devrimcilerin bu dönem öne çıkarttığı şey bir özgürlük mücadelesi yani özgürlük talebi ve bir de geçinememenin damga vuracağını düşünüyoruz.

Bütün bunları görüp, sınıfın hareketliliğini doğru okumak gerekiyor. İşçi sınıfı maceracı değildir, macera aramaz. Çünkü tarihsel rolünü biliyor. Bunu bilince çıkaramayabilir ama o tarihsel aktarımdan biliyor yani ayağa kalktığında işini kaybedebileceğini daha fazla yoksullaşabileceğini, devletle çarpışabileceğini, hapishaneye girebileceğini yani her şeyi o da görüyor buna rağmen cüret ediyor, ayağa kalkıyor. Mesela istatistik veriliyor yüz tane iş yerinde şu kadar falan ne sistem buradan bakıyor ne de devrimciler buradan bakabiliyor çünkü yirmi bin işçi iki ay içerisinde ayağa kalktı belki daha da fazla. Bu süreçte yirmi bin işçi ayağa kalktı ve yirmi bin işçi direnmeyi öğrendi. İşçiler daha önce de direniyordu bu kadar kitle-sel olarak hareket edilmediği için gö-

Bunları yapsak bile oradaki sağlıklı toplu sözleşmeyi, işçiden yana tutum almayı ve işçiyi patron karşısında ezdirmemenin kendisi taban örgütlülüğünü sağlamaktır. Sendikaya rağmen de bunu yapmak zorundayız. İşçilerin sendikalardan bağımsız bir komitesini örgütleriz. Migros'ta olduğu gibi ayağa kalkıp hak kopartırken toplu iş sözleşmesi yapmayınca kalıcı hale gelmiyor. Bugün MES'te sözleşme imzalandı herkese rağmen fabrikalarda işçileri tehditlerle tutabildi sendikalar. Bu da bir güvence sağlamıyor. Fabrikalar komple patronlara teslim edilmiş durumda. Biraz bu hem sendikaları görüp bunlara nasıl bir düzen haline geldiğini, gelmeyenlerin bürokratik dediğimiz ama sarılaşma yolunda adımlar attığını ve sınıf ihanetlerini çok yoğun yaşadığımız, turnusol işlevi görüyor böyle ayağa kalkışların kendisi. Herkes taraf olmaya zorluyor. Ya işçi sınıftan tarafsın ya da sermayeden tarafsın. Bunun bir ara formülü, duruşu yok. Bu açıdan da önemli. Biz bütün çağrılarımızı bütün bu tartışmalarımızı sosyalistlerle

re denk geliyordu bu fiyat. Bırakın ev alma, gezme tozma değil bu geçinememe hali pandemi ile tepesine basılan işçinin üzerindeki manipülasyonu kaldırdığı ve çıplak devlet şiddeti ile karşı karşıya kaldığı yerde eylemler başlamış oldu. Çimsataş bu ateşi yaktı. Ardından Trendyol peşinden de Migros'un da içinde olduğu bir dizi direnişler örgütlendi.

Pandemi döneminde Esenyurt depo ile bağı kurarak komite oluşturduk. Buralarda geçinememe üzerine tartışmalar yürütüyorduk. Fiyatların artması ile geçinememe durumu ve çalışma koşullarının düzelmesi gerektiğini konuşuyorduk. Hareketliliğin kendisiyle de bu dönem Migros'ta bir iş bırakma eyleminin kendisini beraber örgütledik. Esenyurt havzası çok kritik. Orada örgütsüz, göçmen, kayıt dışı yani ülkede neyi tartışıyorsa o yozlaşmanın, güvencesizliğin, geleceksizliğin, üniversitelilerin geleceksizliği yani üniversite mezunu depo işçilerinin -düşünsenize üniversite mezununuz ve babanızdan

biraz daha iyi şartlarda yaşamak için üniversiteye gidiyorsunuz. Aldığınız asgari ücret ve dünyanın en zor işlerinden birini yapıyorsunuz ama depo işçiliğinde dört ayda bel fitiği, altı ayda da kas, lif yırtılması ile karşı karşıya kalıyorsunuz.

Geçinememe hali tüm topluma sirayet etmiş ve buradan bir kanal arıyor. Çiftçiye uzatıyorsun mikrofonu anlatıyor, ev kadınına, çalışana uzatıyorsun bu ülkedeki 15 yaşındaki çocuklara bile mikrofon uzatıyorsun geçinememe halini anlatıyor. Geçinememe halinde politize olmuş bir kitle de var aslında bir kanal arıyor, öfkesini akıtabileceği bir yol arıyor. Düzenle bunu kendi kontrolünde akıtacak yollar arıyor ya da günübirlik çözümlerle durdurmaya çalışıyor. Migros direnişi, devlet, sermaye, sarı sendika şeytan üçgeninin tam ortasında bir direnişti. Bu sebeple militan ve güçlü direnmek zorundaydık. Bizi havzadan atmaya çalışıyorlardı. İşçilerle buluşturmak istemiyorlardı. TÜSİAD'ın yüksek istişare kurulu başkanının bir yenilgisinin, Migros gibi bir tekelin yenilgisini önlemenin türlü yollarını arıyorlardı. Biz şiddet gibi unsurları direnişlerimizde işlemeyiz, doğru da bulmayız çünkü direnenlerin adım atmasını cesaretlendirecek bir şey değil. Tabi işçiye söyleriz; dayak yiyebilirsiniz, gözaltına alınabilirsiniz hatta hapse girebilirsiniz diye. Adım atmak için bunları göze almak gerekiyor. Direnişten bir işçi çıktı dedi ki: 'Adım atmak özgürlüktür! Her şey adım atmakla başlayacak.' İşçilerin kazanacağı her hak adım atmakla başlayacak. Bu ruhla birlikte direndik. Onlar içeride biz kapının önündeydik yedi gün boyunca. Sonra dışarı çıktıklarında beraber örgütledik. 17 gün depoda çalışan tüm işçilerin katılımıyla fiili bir grev örgütledik. Halkla bağı hızlı kuruldu. Çünkü komite vardı içeride ve biz komiteye güveniyorduk. Bir örgütlenmenin komitesi yoksa hiçbir şeyi yoktur. Doldur boşalt yaşarsınız. Sürekli gidersiniz, yorulursunuz, düşersiniz ve örgütlenecek bir havza, iş yeri bırakamazsınız orada. Komiteleri işçilerin kolektif iradesine bırakırsanız bu işleri sadece deneyim aktarırsanız ne kadar büyütebileceğini ve kendisi için direndiğinin ne kadar farkına varabileceğini göstermiş oldu. Biz iki direnişte de TÜSİAD'ı adresledik çünkü bu bütün işçi sınıfına adresliyoruz aslında. Çünkü bu yaşanan korkunç cenderenin yani ne yaşıyorsan her şeyin sorumlusu burası. Buralardan bu akıl örülüyor ve devlet buralardan pozisyon alıyor. Her yeri burası şekillendiriyor. Sendikaların bile neredeyse sahip çıktığı "geleceği inşa raporu" nun propagandasını yaptığı şekliyle ne yaşayacağımızı uzun uzun

oraya yazmışlar. Güvencesizlik, geleceksizlik diyerek bir şeyler anlatıyorlar. Buna karşı Migros işçileri şöyle dedi: Senin "geleceği inşa raporu" dediğin şey herkesi Migros işçisi yapma üzerine. Bu toplum Migros işçisi olmak istemiyor. Bu kadar korkunç koşullarda ve düşük ücrete yaşamını talan edip, iş cinayetinde hayatını kaybetmek istemiyor. Bu sömürü cenderesi içinde yaşamak istemiyor. Bizim tüm çabamız da toplumu Migros işçisi yaptırmamak üzerine. İşçi sınıfı ile halkın ve Migros işçilerinin taleplerinin birleştiği dönemde kazanılmayacak direnişin olmadığını biz gördük. Direnişlerin çoğu zaten kazanımla sona erdi. Kazanımı bazıları şöyle tartışıyor; sendika girdi mi? Toplu iş sözleşmesi yapıldı mı? Kazanım sadece bu değildir. İşçiler komite kurmak ve kurulan komiteleri etraftaki komitelerle birleştirmek, meclis, konsey kısmını tam oturtamasa da o mantığı kurmuş durumda. Biz olsak da olmasak da direniş örülecektir.

Bu dönem direnenlerin hepsi kazandı. İşçiler her taraftan boyunduruk altına alınmışken işçiler kafasını kaldırıyor ve öncelikle işçi öğreniyor. Öğrenerek yapar, yaparak öğrenir. En doğru cümleyi kurunca ikna olmuyor. Y yaparak öğrenecekler. Y yaparak öğrenme halinin yansımalarını da görüyoruz aslında. Hareket vurur geçer değil elbette, öğrenir ders alır ve eksiklerini görerek bir daha ayağa kalkar. 30 yıl önce gemi söküm işçisi iş bırakan 3 tane işçinin tarih aktarımına sahip. Yani 3 tane işçi kalmış ve aktarıyor. Devrimcilerin dokunduğu, izinin olduğu yerleri görebiliyorsun. Komiteyi oradan sağlıklı tartışabiliyor, cesaret edebiliyor. O yüzden Migros hem meşru mücadelenin bir merkezi haline geldi hem de direniş ne kadar toplumsallaşırsa, "benim direnişim" demezseniz, ilerler. Migros direnişinde ilk defa solun da bu kadar etrafında birleştiği, kenetlendiği bir direniş haline geldi. Genç işçiler bu dönemde anlamakta zorlandığımız, öğrendiğimiz bir kesim. En nihayetinde Migros bize de bir umut oldu. Mücadelede bir eşik atlatmış oldu ve bir arkadaşımıza bile dava açılmadan iş başı yapmış oldu. Kendi isteğiyle ayrılanlar tazminatlarını komple aldılar. 257 işçinin işe iadesi tamamen kabul edildi. Bizim bütün taleplerimiz kabul edildi. Ücreti en son biz şöyle konuşuyorduk: "Biz 1 lira da olsa, 50 kuruş da olsa alacağız!" Çünkü işçiler Migros'tan 50 kuruş almanın nereye tekabül ettiğini biliyor. Biz de biliyoruz. Oradan hak koparmak, patronu da sözcülerini de dize getirdi. Özel alan, kamusal alan tartışmasını yerle bir etti. Bizim hakkımıza, bizim hayatımıza çökülüyorsa her gideriz dediği

verde direnişlere de bu anlamıyla yol göstermiş oldu. Bugün EnerjiSA işçilerinin direnişinde de Migros işçilerinin ayak izlerini görürsünüz. Bundan sonraki birçok direnişe öncülük ettiğini düşünüyoruz. Kazanabileceğimiz tarz, bu tarzdır. Açarsanız ve yayararsanız, toplumun büyük bir kesimiyle buluşturursanız ancak değişebilir. Akçaburgaz'ın da bu anlamda çevresi değişiyor. En azından orayı terk edenlerin geriye döndüğünü, buralarda bir şey oluyor dediğinde Migros işçileri mıknaş görevi görüyor. Devrimcileri buralara çekiyor. Bu anlamda bizim kıymet verdiğimiz direnişlerimizden bir tanesidir.

YD: Taksim sadece 1 Mayıs için değil, birçok miting ve eylem için yasaklı bir alandır. 1 Mayıs'ta Taksim'in anlamı nedir?

Neslihan Acar: Biz her dönem Taksim'e çağrı yaptık. İstanbul'da olan işçileri, arkadaşlarımızı, merhabalaştığımız herkesi Taksim'e çağırıyoruz. Çünkü orasının tarihsel bir önemi var; sadece tarihsel önemi de değil 20 yıldır ve daha öncesinde de AKP hükümeti ciddi anlamda toplumsal hafızayı darma duman ediyor. Mekanları dönüştürüp, ticarileştiriyor. Mesela Yeldeğirmeni'nden bile görüyorsunuz mekân ticarileştiğinde sadece kiralar artmıyor, orada yaşayanların o tarih hafızası tek tek siliniyor. Kentsel dönüşüm keza böyle bir işlev oynadı. Yine Taksim'in insansızlaştırılması, betonlaştırılması ve devrimcileri Taksim'den yani ülkenin göbeğinden tarihsel olarak oraya denk düştüğü için oralardan söküp atmanın tarihsel bir tekabülü de var. Bir de yapılmak istenen 1 Mayıs, devletin de sürekli bir tutum aldığı, sürekli oralardan kazıyıp atmaya çalıştığı yeri biraz yıkmak ve alanı kazanmak aslında bütün yaptığımız şey. Bunu sadece Taksim için yapmıyoruz. Taksim'i verdiğinde bütün alanlar kapatılmış oluyor ki keza da öyle oldu. Biz ne zaman Taksim'in dışına atıldıysak Maltepe, Yenikapı, Bakırköy gibi yer tartışmalarını yaşadık. Bakırköy görece biraz daha solun geçmişte eylem yaptığı bir yer ama Yenikapı hem ekolojik olarak sıkıntılı bir yer hem de düzenin tarif ettiği sıkıştırılmış bir alan. Önceden tartışma konusuysa siz Taksim'den vazgeçtiğiniz ve burayı tartışmaya bile açmadığınız yerde şu an sendikalar, partiler herkes Yenikapı, Maltepe gibi dolgu alanlarına hapsedilmiş durumda. Yine düzenin tariflediği alanlarda işçilerle orada bir miting yapmanın ben yeni bir toplumsal hafıza ördüğünü düşünmüyorum. Orada düzenin sınırları içinde yirmi bin, otuz bin bilemedin yüz binlerle de bir miting örgütleyebilirsiniz ama o sınırlar içerisinde bunu örgütlemiş ve işçilerin

dönüp evine gittiğinde de yine işçilik yaptığı ve hayatına bir şey katmadığı bir yerden devam ediyor. Tarihsel önemi açısından ve alanı kazanmak açısından ben Taksim'in kıymetli olduğunu düşünüyorum. Bizim de bu sene çağrımız Taksim'e. İstanbul'daki bütün yol arkadaşı olan işçilerle birlikte Gebze'deki örgütlülüğü Gebze kent meydanına, Çerkezköy'deki örgütlülüğümüzü oradaki kent meydanına yani buralarda daha yerellerde, işçi havzalarında, İstanbul'daki sanayi bölgelerinde 1 Mayıs'ta yan yana gelebilir miyiz bilmiyoruz. Olanaklarını zorluyoruz ama bu dönem için pek mümkün görünmüyor. Yani işçiler direndiği an kitlesel 1 Mayıs'lara akıyor ya da kitlesel alanlara akıyor.

Geçen dönemki güçlü yüklenme olacaktır. Taksim şu anlamıyla da önemli bir noktada; oraya gidiyoruz, çarpıyoruz sonrasında gözaltında çok iyi direndik falan diye solun da karikatürize ettiği bir durum değil oradaki. Geçen sene 1 Mayıs tam bir aynadır. Devrimciler, işçiler, kadınlar, öğrenciler, gençler Taksim'in çeperinde kavga ederken, polisle çatışırken, gözaltına alınıp dayak yerken Türk-İş, DİSK başkanları beraberdi. Orada kafasının, kolunun kırıldığı insanları görmediler. Geldiler ve çıkıp çelenk bıraktılar. Dışarıdaki o çatışmayı, gazı, copu hiçbir şeyi görmediler.

Bu birleşik mücadele günüdür. Kendi tarihimizi, işçilere de anlattığımız şey de budur. İşçilerin o yılki ya da o dönemdeki mücadelesinin, taleplerinin ortaklaştığı ve en güçlü şekilde sesini alana taşıdığı bir gündür. Sizin yaptırım gücünüz arkanızdaki kitlenin örgütlülüğü ile ilgilidir. O yüzden de sonrasında böyle bir 1 Mayıs kutlarsanız siz DİSK'in ve Türk-İş'in, konfederasyonların yaptığı gibi kutlarsanız, asgari ücrette söyleyeceğiniz sözünüz kalmaz. O yüzden de beş bin iki yüz dediğiniz yerde hiçbir yaptırım gücünüz yoktur, yaptırılmazsınız da. Dediiler "greve çıkarız" biz dedik ki "çıkamazsınız." Kitlelere yalan söylemeyin. Hem yasal anlamda greve çıkamazsınız çünkü yasaya boğulmuş bir durumdasınız hem de alanlara işçi taşımak istemiyorsunuz. Taksim'e DİSK iki bin işçi sokabilir, istese yapabilir bunu kendi eylemlerine de temsilci düzeyinde sadece o da kendisine muhalif olmayan temsilci düzeyinde bir hareketlilik örüyor kendi etrafında. O yüzden de Taksim ısrarı kıymetlidir, önemlidir hem tarihsel anlamda hem de bugünün bir işçi sınıfına kavga ve mekân adresi göstermek açısından önemlidir. Toplumsal hafızaya, sistemin oynadığı hafızaya yüklenmek, orayı güçlendirmek kıymetlidir diye düşünüyorum ben.

1 Mayıs'a Giderken İşçi Sınıfının Mücadele Başlıkları

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler derin bir yoksulluk içerisinde ve geleceklerini göremiyorlar. Geçtiğimiz aylara damgasını vuran işçi direnişleri bu gerçeğe karşı bir tepki ve savunma mekanizması olarak ortaya çıktı ancak yeterli değildi; çünkü hak gaspları ve yoksullaşma devam ediyor. Belli bir kesim işçi, eriyen ücretlerine karşılık kısmi kazanımlar elde ederek bir soluklanma yaşasa da sınıfın bütünü bunu elde edemedi. Ücretlerde erime sürerken çok geniş bir kesim ise asgari ücret ve hatta onun da altında ücretlerle, ağır çalışma koşulları içerisinde üretmeye devam etti. Dolayısıyla işçilerin çalışma ve yaşam koşullarında ciddi bir değişim olmadı. İlerleyen aylarda ise enflasyon ve pahalılaşıma sorunun daha da derinleşeceği, bunun da şimdiden açlık sınırının altında kalan asgari ücreti iyice anlamsız kılacağı görülebiliyor. İşçi sınıfı 2022 1 Mayıs'ına böyle bir tablo içerisinde gidiyor: Bir yanda ekonomik sorunların çıplak göstergeleri diğer yanda ise bu ağır sömürüye karşı gelişen tepki ve eylemler...

EKONOMİK MÜCADELEYE ÖNDERLİK EDİLMELİDİR

İşçi sınıfının mücadele başlıklarının en temelinde bu ekonomik sorunlar bulunuyor. İşçilerin daha fazla mücadeleye yönelmesi, örgütlenmesi; dönemsel tepkileri aşarak kalıcı bir mücadele ve örgütlenmeyi geliştirmesi gerekiyor. Bu bir anlamda eylem, grev ve direnişlerin daha da geliştirilmesi demek iken başka açıdan ise sınıf bilincinin, sınıf dayanışmasının ve birleşik bir hareketin geliştirilmesi demektir. Sendikaların pratiklerinde görüldüğü gibi sınıfın üretimden gelen gücüne neredeyse hiç başvurulmuyor. Yasal engellerin arkasına saklanan sendika bürokratları gerçekte içinde buldukları kontrol mekanizmalarının ve sınıf karşıtı konumlarının belirleyiciliğinde hareket ediyorlar. Son direnişlerde ortaya çıkan fiili grevler çoğu kez sendikaların dışında ve hatta onlara rağmen gerçekleşti. Kısmen üretimin durdurulduğu ya da iş yavaşlatmalara gidildiği direnişlerde de işçilerin sonuç alma iradesi belirleyiciydi. Güncel, güncel olduğu kadar

da tarihsel olan pratiğin derslerinden biri buydu: Yeni dönemde işçilerin üretimden gelen gücü harekete geçirilmeli, tüm mücadele ve örgütlenme kurguları bu perspektifle yürütülmelidir. Bu amaçla da işçilerin ekonomik mücadelelerine önderlik edilmeli, sınıf bilinciyle sınıfın eyleminin başı kurulmalı ve geliştirilmelidir. Aksi halde ne patronları ve yasaları ne de sendika bürokratlarının "kontrol" yöntemlerini aşmak mümkün olmayacaktır. Bu gerçeklik bize diğer mücadele başlığını da kendiliğinden ele veriyor. Bu ise sendika bürokrasilerine karşı mücadeledir.

SENDİKA BÜROKRASİLERİNE KARŞI İKİ KOLDAN MÜCADELE EDİLMELİDİR

Son dönemdeki ekonomik yoksullaşmanın etkilerini ciddi bir biçimde yeni yaşayan, birçoğu sendikalı ana sektörlerdeki sanayi işçileri henüz harekete geçmiş değiller. Bu hareketin ne zaman ya da nasıl olabileceği ayrı bir tartışma olmakla birlikte, bunun önündeki en önemli engel patronlarla iş birliği içerisindeki sendika bürokratları olduğu açıktır. Özellikle son dönemde yapılan iş operasyonlarıyla sendikalar içerisinde sınıftan yana odaklar ve işçi temsilcileri bir tasfiyeye tabi tutuldu ve kısaca alındı. "Sol" kimlikli bürokrat sendikalarda da anti demokratik her türlü yöntem ve komplo hayata geçirilerek sendikal dizayn operasyonları gerçekleştirildi. Kimi öncü işçi ve temsilciler patron-sendika iş birliği ile işten atma baskısıyla karşılaştı, iş yerleri veya bölümleri değiştirilerek

ve aynı zamanda yoğun bir biçimde işe boğularak baskı altına alındı. Bu yolla işçilerden koparılacak istendiler. Belediyelerde, özellikle CHP'li belediyelerde bu baskı ve dizayn politikaları daha öne çıkmakla birlikte, özel veya devlet, sendikalı her alanda bu politikanın bir benzeri uygulanmaya başladı. Bu baskı politikalarının belli amaçları vardı. İşçilerin, sömürüyü artıran patronlardan ciddi taleplerde bulunmaya cesaret edememesi, tepkinin ve ona öncülük edebilecek temsilcilerin daha baştan bloke edilmesi, düzen partileri ve patronların uzantıları haline gelmiş sendika bü-

eylemde birleştirmekle ilgilidir.

İŞÇİ SINIFININ SESİ 1 MAYIS'A TAŞINMALIDIR

1 Mayıs'a giderken sarı sendikalar özgülünde, biri Türk İş ve Hak İş'te diğeri DİSK ve KESK'te cisimleşen iki tutum kendini göstermektedir. Türk İş ve Hak İş 1 Mayıs'ı tümünden yok sayan, üye sendika ve işçilerin katılımının önüne geçen bir tutum takınırken DİSK ve KESK ise CHP ile ortaklaşırılan kitlesel fakat sınıfın iradesini yansıtmayan bir süreç işletmektedir. Diğer yandan konfederasyon ayrımı gözetmeksizin Gebze Sendikalar Bir-

liği'nin 1 Mayıs'ı hemen her yıl olduğu gibi Gebze'de kutlayacağı ilan edildi. Bu tabloda, özellikle İstanbul özgülünde devrimci-demokratik güçlerin konumlanışları ve alan tartışmaları içerisinde ortaklaşabilen belirgin bir tutum geliştiremediği görülmektedir. Kuşkusuz bunun işçi sınıfı ve sendikalardaki etki düzeyiyle de yakından ilgisi bulunmaktadır. Ancak özellikle bu dönem işçi sınıfıyla 1 Mayıs'ta buluşabilmek ve son dönem direnişlerde açığa çıkan iradenin 1 Mayıs'a yansıtılabilmesi önemlidir. İşçi sınıfının her türden mücadele odağı, baskı-yasak politikası ve konfederasyonların tutumları arasında sıkışıp kalıyor, bu kuşatmayı aşamıyorsa işçilerle bağının, onları

harekete geçirme gücünün zayıflığıyla ilgilidir. Bu bağ güçlendirmek için işçilerle birleşmek, onların taleplerini açığa çıkarmak ve mücadelelerine önderlik etmek zorunludur. Bu politika, kuşkusuz tek bir güne; 1 Mayıs'a endekslenmeyen bir politikadır ki 1 Mayıs'ı belirleyen de bu çalışmalardaki çaba ve başarı olmaktadır. Bugünkü gerçekliğe rağmen işçilerle birleşen, kitlesel ve coşkulu bir 1 Mayıs için yoğun bir çaba harcanmalıdır. 2022 1 Mayıs'ı, sonraki gün ve aylara sınıfın sesini ve mücadele iradesini yansıtacak bir moralle ele alınmalıdır. Bunun için 1 Mayıs'ta kortejler güçlendirilmeli, alanlar doldurulmalı ve proleter devrimcilerin sesi yükseltilmelidir. Sonuçta 1 Mayıs'ta belirleyici olan tam da bu sesin ne kadar güçlü bir biçimde ortaya konduğu ve 1 Mayıs alanlarına kendi kızıl rengini verdiği olacaktır.

rokrasilerinin ayakta kalabilmesi, bu amaçlar içerisinde en öne çıkanlarıdır. Ancak bu politikaya karşı iç tepki de biriktirmektedir. Henüz patron ve sendika bürokrasisi kışkıracı açacak etki gücüne sahip olmasa da işçilerin artan sömürüye karşı gelişebilecek tepkileri bu alanda sınıftan yana mücadele olanaklarını artıracaktır. Kuşkusuz bu noktada sabırlı, yoğun emek gerektiren ve öngörülü bir siyaset izlenmek zorundadır. Sınıf ve sendikalar içinde bilinç ve hafıza kaybının daha da derinleşmesine, halkaların kopmasına izin verilmemelidir; çünkü bu durumda işçiler birçok şeyi sıfırdan ve el yordamıyla öğrenmek ve inşa etmek zorunda kalacaklardır. Tüm komplo ve saldırılarına karşın sendika bürokrasilerini iki kanaldan; biri içeriden biri dışarıdan zorlayan iki kanal bulunmaktadır ve yöntem biraz da bu iki kanalı iş kolu, sendika ve konfederasyon ayrımı göz etmeksizin

EnerjiSA işçileri Moda Sahnesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi

HABER MERKEZİ- Sabancı'ya bağlı EnerjiSA'nın başlattığı iki direniş, işten atılan Başkent Elektrik işçileri ve elektriği kesilen Moda Sahnesi ile birleşti. Moda Sahnesi ve DİSK/Enerji-Sen'in "Sahne direnişin" diyerek bütün EnerjiSA mağdurlarına çağrı yaptığı buluşma sahnenin önündeki açıklama ile başladı.

TES-İŞ'ten Enerji-Sen'e geçtikleri için işten atılan EnerjiSA işçileri üç haftadır Başkent Elektrik Genel Müdürlüğü önünde yürüttükleri direnişi Moda Sahnesi'ne taşıdı.

Sendika.Org'un haberine göre; Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin, şunları söyledi: "Sadece işçinin koşullarını değil abone-lerin de koşullarını yaşanılmaz hale getirdiler. Bir sanat kurumunun önündeyiz. Halka sanat ulaştırmakla yükümlü olan tiyatro emekçileriyle aynı patronların farklı saldırılarına maruz kalıyoruz. Bu işin bir ayağı

emek elbette. Faturasını ödeyemeyen milyonlarca abone var. Bu işi birlikte bir mücadele hattına çevirmemiz gerek.

'Onlar emeğe ve sanata düşmansa emek ve sanat isyan olur' diyerek

buraya geldik. Bir dayanışma etkinliği gerçekleştireceğiz. Ama bu bir günlük buluşma değil. Memleketin dört bir yanında faturasını ödeyemeyen, alınteri çalınan ve özelleştirmelerden mağdur olanlarla buluş-

maya devam edeceğiz." dedi.

Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin, konuşmasında mücadeleleri birleştirme vurgusu yaptı. Aynı patronların farklı kesimleri farklı şekilde mağdur ettiğini ifade eden Keskin, "Bu saldırı sadece bize değil. Faturasını ödeyemeyen milyonlarca emekçiyedir. Bu saldırı sanat üretmek isteyen tiyatro emekçilerinedir" dedi.

Kendi mücadelelerini sürdürürken bundan sonra Moda Sahnesi'nin direnişini de faturasını ödeyemeyen emekçilerin sesini de yükseltmeye söz verdiklerini ifade eden Keskin, birlikte mücadeleyle kazanacaklarını ifade etti.

Açıklamanın ardından salona geçilerek sahnelenen oyun izlendi.

ETF işçileri: Tahammülümüz kalmadı

HABER MERKEZİ- İstanbul Tuzla'da bulunan DERİTEKS'in örgütlü olduğu ETF Tekstil'de işçilerin ücretleri aylardır geç ödeniyor. Bu durumun mağduriyet yarattığını belirten ETF Tekstil işçileri sorunun çözülmesini istiyor.

Son TİS sürecinde 9 ay boyunca işçilerin ve sendikanın tüm çabalarına rağmen masaya oturmayan ETF patronunun dayatmalarına karşı işçiler iş yavaşlatmanın da dahil olduğu çeşitli eylemler düzenlemiş, en sonunda işçiler sendikanın çağrısıyla ETF patronunun yönetiminde olduğu Türkiye Giyim Sanayi Derneğinin (TGSD) önünde eylem yapmıştı. 9 ayın ardından ise TİS imzalandı ancak bir süre sonra işçilerin ücretleri her ay gecikmeli olarak ödenmeye başladı.

ETF Patronu Sanem Dikmen, özellikle kadın işçilerin istihdamını desteklediğini, her fırsatta güçlü kadın demecileri verirken ETF'de çalışan kadın işçiler ise ücretlerinin bir gün bile gecikmesine artık tahammüllerinin kalmadığını dile getiriyor.

'SABRİMİZ KALMADI'

Bir kadın işçi şunları söylüyor: "Benim evim kira, ev sahibi günü gününe kirasını istiyor. Çocuğumun cebine harçlık koyamıyorum maaşım gecikince. Zaten geriye dönük haklarımızı önümüzdeki yıla attılar. Sözleşme döneminde asgari ücretin altında kaldı çoğumuzun maaşı. O günlerin açığını kapatamadık. Bu nedenle bir gün bile maaşımızın gecikmesine sabrımız yok. Yaptıkları tek açıklama, iş yok bankalar kredi vermiyor. Banka kredi vermeyince Sanem Hanım'ın evinde yediği içtiği azalıyor mu, tabii ki hayır. Madem işçi dostu o zaman milyonluk arabasını satıp işçinin maaşını versin."

Başka bir işçi de "Güçlü kadın diyorsun da o kadın evine para götürmeyince nasıl güçlü olsun sorarım sana" diye sitem ediyor.

2022 yılının ilk üç ayında en az 347 işçi hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- İSİG Meclisi 2022 yılının ilk üç ayında yaşanan iş cinayetleri raporunu açıkladı. Yüzde 67'sini ulusal basından; yüzde 33'ünü ise işçilerin mesai arkadaşları, aileleri, iş güvenliği uzmanları, işyeri hekimleri, sendikalar ve yerel basından öğrenilen bilgilere dayanarak tespit edilebilen kadarıyla 2022 yılının ilk üç ayında (Ocak ayında 120, şubat ayında 109, Mart ayında 118 olmak üzere) en az 347 işçi hayatını kaybetti...

İSİG Meclisi raporuna göre:

"1- Yılın ilk üç ayında işçi sağlığı ve güvenliğine dair olan sorunları ekonomik kriz, işten çıkarmalar, iklim durumu (yoğun kar yağışı) gibi koşullar belirledi. İşçiler hayat pahalılığı ve işten çıkarma tehdidi nedeniyle güvencesiz çalışma koşullarına mahkûm edildi. Asgari ücret düzeyinin tüm ücretliler içindeki oranı yüzde 70'e ulaşırken birçok işyerinde sigortalar asgari ücret üzerinden yatırılrsa da belli miktarlar elden geri alındı. İşten atılma baskısıyla işçiler daha çok çalıştırıldı, üç işçinin yapacağı iş iki işçiye yaptırıldı. Başta temel gıda, kira, ısınma, ulaşım olmak üzere her şeye yapılan zam furçasında düşük ücret-işsizlik-güvencesiz çalışma cende-

resindeki işçilerin fiziki ve ruhsal sağlığı çok etkilendi. Yine bu dönemin Türkiye çapında yoğun kar yağışı ile geçmesi işçilerin işyerlerine gitmelerinden tutun enerji, yol, belediye gibi iş kolları başta olmak üzere işçi sınıfı üzerindeki iş yükünü daha da ağırlaştırdı. Diğer yandan yüzlerce işçi direnişi de gerçekleşti. Önümüzdeki dönemde de bir yandan ekonomik krizin baskısı yoğunlaşacak ama diğer yandan zikzaklar çizse de Türkiye işçi sınıfının direnişleri de güne damgasını vuracak gibi gözüküyor.

"2- Nisan ayı ile birlikte (havanın ısınması, sezonun başlaması) güvencesiz çalışmanın en yoğun olduğu inşaatlarda ve tarımdaki iş cinayetlerinde hızlı bir artış gözükülebilir. Bu noktada inşaatlarda yüksekte düşmeler, tarımda işçilerinin taşınması ve çiftçilerin traktörlerindeki eksikliklerin giderilmesi başta olmak üzere acil önlemler alınmalıdır.

"3- "Covid-19 bir işçi sınıfı hastalığıdır" demiştik. Şu an için gözlemleyebildiğimiz kadarıyla çalışan işçiler içinde hastalık yaygınlığını devam ettirse de ölümler giderek azalmaktadır. Ancak işçi sınıfının kırılğan kesimleri (yaşlı-emekli işçiler ve kronik

hastalığı olanlar) arasında ölümler devam etmektedir. Kamusal sağlık önlemleri bu kesimleri önceleyecek biçimde alınmalıdır.

"4- Ekonomik kriz, mobbing ve fazla çalışmaya bağlı işçi intiharları devam etmektedir. Özellikle geçinemeyen işçilerin banka ve tefecilerden aldıkları borçları geri ödeyememeleri ve yapılan baskılar nedeniyle meydana gelen intiharlarda artış olabilir.

"5- Yine aşırı-yoğun-fazla-sağlıksız çalışmaya bağlı kalp krizi ve beyin kanaması gibi ani ölümler de sürüyor. Buna ekonomik krizin ve salgının etkilerini de ekleyebiliriz. İntiharlar gibi kalp krizleri de işçi ölümlerinde belirgin bir hal almaktadır.

"6- Salgınla birlikte işçi sınıfının yeni bölükleri de oluşmaya başladı. Bu noktada örneğin bir meslek grubu olarak moto kuryeler öne çıkıyor. (Raporlarımızda konaklama işkolunda yer verdiğimiz) moto kurye ölümleri (ve yaralanmaları) geçen yıl olduğu gibi bu yılda artarak devam ediyor. Bu dönemde en az 10 moto kurye arkadaşımızı kaybettik. (Diğer yandan moto kuryelerin örgütlenmeleri ve direnişleri de sürüyor.)"

Kürt Halkının Meşru İsyanı ve Faşizmin Sonuçsuz Kalan Saldırıları

Türk hâkim sınıfları ve onların dümendeki temsilcileri AKP-MHP faşist blokunun halka ve halkın örgütlü kuvvetlerine dönük saldırıları aralıksız sürüyor. Emekçi halk, bir yandan zamlar ve derinleşen yoksulluğun girdabına sürüklenirken diğer yandan faşist diktatörlüğün krizi daha az görünür kılacak politikaları hayata geçiriliyor. Bu politikanın önemli bir kısmını “terör umacası” ile kitlelere servis edilen Kürt ulusal mücadelesine dönük faşist saldırılar oluşturuyor. Uzunca bir dönemdir krizlerle boğuşan Türk hâkim sınıfları şovenizm kampanyaları eşliğinde sürdürdüğü saldırı politikalarına dönem dönem hız kazandırarak kitleleri zehirlemiştir. İşgal saldırıları, HDP’li milletvekillerinin tutuklanması, kayyumlar, HDP’nin kapatılması gibi süreçler aynı zamanda kitlelerin kriz ve krizin etkilerinden uzaklaştırılarak faşist saldırganlığa payanda edilmeye çalışıldığı özgün dönemlerdir.

Derinleşen ekonomik krizin gölgesinde, egemenler “nefes alma”nın yollarından birini şovenizm ve Kürt ulusal mücadelesine dönük saldırganlıkta bulsada zamlar, enflasyon, yoksulluk artık halkın esas gündemini oluşturuyor. Halkın bu gerçek gündeminin üzerine “savaş, terör, devletin bekası” söylemleriyle çekilmek istenen perde artık yeterli olmuyor deyim yerindeyse güneş balçıkla sıvanmıyor. Buna rağmen AKP-MHP faşist bloku kitlelerin bilincini bulanıklaştırmak ve faşist saldırganlığa meşruluk kazandırmak adına daha çok şovenizme, daha çok savaşa, silaha ve saldırganlığa yöneliyor.

KİTLELERİN BÜYÜYEN ÖFKESİNİ BÜYÜMEDEN BOĞMA GİRİŞİMLERİ

Geride bıraktığımız iki haftalık süreç, Kürt ulusal mücadelesinin birçok alanına dönük kapsamlı bir saldırı furçasına sahne oldu. Bu saldırıların bir yanını yukarıda bahsettiğimiz şovenizm ile kitlelerin bilincini bulandırma gündemi oluştururken diğer yanını da T. Kürdistanı’nda halkın Newroz başta olmak üzere eyleme geçtiği ve itirazlarını güçlü bir şekilde dile getirdikleri süreçler oluşturmaktadır.

Elektrik zamlarına dönük T. Kürdistanı’nda halkın kitlesel eylemleri Newroz’larda tüm engellemelere rağmen gelişen yoğun katılım faşist saldırıları ivmelendirdi. Newroz’lardan sonra atılan sloganlar gerekçe gösterilerek yapılan operasyonlarda

yüzlerce kişi gözaltına alınırken Ankara merkezli açılan yeni “Kobanê dosyası” ile 91 kişi hakkında gözaltı kararı verildi. Ardından Amed merkezli bir diğer operasyon ile aralarında gazetecilerin de bulunduğu 57 kişi hakkında gözaltı kararı verildi. Aynı süreçte HDP Cizre ilçe örgütünü basan polis binayı saatlerce “arama” adı altında talan etti.

Batman’ın Kozluk ilçesine bağlı Gümüşörgü köyünde de 31 Mart günü ev baskınları yapılarak 15 kişi gözaltına alındı. Köylülere işkence evde başlarken götürüldükleri jandarma karakolunda devam etti. Köylüler başlarına çuval geçirilerek kontrgerilla söylemlerle tehdit edildi.

Bu süreçlerde yine devlet destekli ırkçı-faşist çetelerin saldırıları hayata geçirildi. Muğla’nın Menteşe ilçesi Kötekli mahallesinde bulunan Kredi ve Yurtlar Kurumu Genel Müdürlüğü’ne (KYK) ait Turgutreis Erkek Öğrenci Yurdu’nda 30 Mart gece yarısı ülkücü faşist bir grup Kürt öğrencilere saldırı. Yüze yakın faşistin saldırdığı Kürt öğrencilerden 5’i gözaltına alındı.

TUTSAKLARA ÖLÜM, KÜRT HALKINA “KATLİN VACİP” MESAJI

Kürt ulusal mücadelesine dönük saldırıların diğer boyutunu devrimci tutsakları da içerisine alan ve özellikle yurtsever tutsaklara yönelik bir katliam politikaları oluşturuyor. Hasta tutsaklar infaz yakmalarla ölüme sürüklenirken sistematik işkence ve tecrit ile de birçok tutsak bilinçli bir politikanın sonucu olarak katledildi. Garibe Gezer ile başlayan sistematik katliam politikaları hız kazanırken onlarca hapisshaneden gelen ölüm haberleri bu katliamların devam edeceğini gösteriyor. Yine Garibe Gezer’in katledil-

mesine verilen “takipsizlik” kararı da TC devletinin Kürdün ölümünü vacip gören tarihsel kodlarından ödün vermediğinin güçlü bir kanıtı oldu. Hapishanelerdeki sistematik tecrit ve saldırı sonrası gelişen ölümlerden biri de Manisa Akhisar Hapishanesi’nde yaşandı. 28 yıldır tutsak bulunan Mehmet Sevinç 7 Nisan günü yaşamını yitirdi. Tutsaklara dönük katletme saldırıları ile devlet esas olarak Kürt ulusal mücadelesine ve halka gözdağı vermektedir. Bu ölümlere karşı gelişen tepkinin cılız oluşu da yine faşizmin saldırılarını daha da pervasızlaştırmaktadır.

Kürt ulusal mücadelesine dönük saldırılar ve imha operasyonları Türkiye

ce Erdoğan ve Hakan Fidan’ın olduğu bir görüşme gerçekleştirildi. KDP tarafından “ticari ilişkiler gündemli” denilen toplantıda MİT şefi Fidan ve Erdoğan dışında kimsenin bulunmayışı gündemin “ticari ilişkiler”in ötesinde olmadığını ertesi gün başlayan operasyon ile göstermiş oldu. Öyle ki Erdoğan Mesrur Barzani ile 16 Nisan’da yaptığı görüşme ile ilgili gazetecilere yaptığı değerlendirmelerde Barzani-lerin PKK’ye karşı farklı bir duruşları olduğunu ve yapılan iş birliğini önemli gördüklerini söyledi.

HALKIN MEŞRU İSYANINDAN BESLENEN MÜCADELE DİZE GETİRİLEMEZ

Zap’ta Kürt Ulusal Hareketi’nin gerilla güçlerine dönük yeni bir imha saldırısı başlatılırken faşist diktatörlük “terörün başını ezeceğiz”, “teröre kilit vuracağız” naralarını bir kez daha dile getirmeye başladı. Ancak yıllardır defalarca Başur’da PKK’ye yönelik harekâtlar yapan TC-KDP iş birliğine rağmen bu alanlarda hava operasyonları dışında kalıcı kara operasyonları yürütebilmiş değil. Tüm askeri ve politik olanaklarına, emperyalist NATO’nun hava sahası başta olmak üzere askeri desteğine ve teknik üstünlüğüne rağmen, kapsamlı imha politikasının başarısız olduğu açıkça görülmektedir. HPG’nin geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklama ile 14 Nisan’dan 17 Nisan’a kadar yapılan hava operasyonlarının, aldıkları önlemlerle kayıp alınmadan boşa çıkarıldığı belirtildi. Söz konusu açıklama artık hava saldırılarının da istenilen sonuçları getirmediğini gösteriyor.

Faşist diktatörlüğün Kürt halkına ve Kürt ulusal mücadelesine yönelik saldırıları çeşitli alanlarda ve çeşitli koşullarda değişik yoğunlukta olmakla birlikte her durumda saldırı için alan arayan ve fırsat kollayan bir durumdadır. Özellikle son günlerde TC’nin tüm gücü ve araçları ile gerçekleştirdiği bu saldırıların hedefi; tüm parçalardaki Kürtlerin hangi ülke sınırları içerisinde olursa olsun kazanımlarını yok etmek, diz çöktürmek dahası imha etmektir. Bu saldırılardan TC’nin istediği sonucu alamayışının en önemli nedeni halkın dinmeyen direnişi ve bununla birleşen gerilla mücadelesinin varlığıdır. Bu süreç tüm askeri, teknik, siyasi desteğe rağmen halkın meşru ve haklı isyanından beslenen bir mücadelenin yenilemeyeceğini bize bir kez daha göstermiştir.

Emperyalistler, uşakları ve özellikle de TC ile sıkı ekonomik, askeri ve ticari ilişkilerini geliştiren iş birlikçi KDP yönetimi gerilla bölgelerine yönelik kuşatma ve ablukayı uzunca bir dönemdir sürdürüyor. TC ile adı konmasa da koordineli olarak PKK’ye karşı mevzi alan KDP tepkilere rağmen ilişkilerini derinleştirmeye devam ediyor. Daha önce Hulusi Akar ile Yüksekova’da bir görüşme yapılırken işgal saldırısından bir gün önce de Dolmabahçe’de sade-

Epilepsi hastası tutsak tek kişilik hücreye konuldu

HABER MERKEZİ- Epilepsi hastası ve gözleri yeteri kadar görmeyen hasta tutsak Fevzi Fidan'ın yaşamını tek başına idame ettirememesine rağmen tek kişilik hücreye konulduğunu söyleyen ailesi, duyarlılık çağrısında bulundu.

Epilepsi hastası Fevzi Fidan, 2016'da silahlı bir eyleme katıldığı iddiasıyla Mardin'de tutuklanmış, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilmişti. Elâzığ 2 Nolu F Tipi Kapalı Hapishanesi'nde tutulan Fidan, epilepsi hastalığının yanı sıra sırtında kist ve azalan görme yetisiyle mücadele ediyor. Sık sık epilepsi nöbeti geçiren Fidan, geçen aya kadar birlikte kaldığı arkadaşlarının yardımıyla ayakta kalabiliyordu. Hapis cezasının Yargıtay tarafından onanmasının ardından Fidan

tek kişilik hücreye konuldu.

TEK BAŞINA KALAMIYOR

Fidan'ın tek görüşçüsü nenesi ve vasisi Rahime Fidan da sağlık sorunları ve uzak mesafeden dolayı görüşüne gidemiyor. Fevzi'nin hapishanede

yaşadığı sorunlara dikkati çeken Rahime Fidan, torununun durumunun iyi olmadığını söyledi. Fevzi'nin 3 defa koronavirüs (Kovid-19) salgınına yakalandığını belirten Rahime Fidan, rahatsızlığı dolayısıyla Fidan'ın koğuşuna birinin verilmesini talep etti.

Bugüne kadar Fidan'ın koğuşunda arkadaşları olması sebebiyle ayakta durabildiğini aktaran Rahime Fidan, torununun ihtiyaçlarını karşılayamayacak ve tek başına hücrede kalamayacak durumda olduğunu söyledi.

GÖRÜŞE GİDEMİYOR

Yaptıkları son telefon görüşmesinde Fidan'ın tutsaklara sahip çıkılması çağrısında bulunduğunu anlatan Rahime Fidan, "Cezaevine bir heyetin gitmesini ve tutukluların durumunun iyi olmadığını söyledi" dedi. Kendisinin ve eşinin sağlık sorunlarından dolayı hapishaneye gidemediklerini dile getiren Rahime Fidan, "Yakın bir cezaevine, Mardin'e ya da Diyarbakır'a getirselerdin en azından gidebilirdim" diye konuştu.

Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'nde tutsaklara copla saldırı girişimi

HABER MERKEZİ- Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'nde kadın tutsaklara copla saldırı girişiminde bulunduğu ve bir tutsağın fenalaşarak baygınlık geçirdiği belirtildi.

Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'nde tutulan Dilber Tanrıku, ailesiyle gerçekleştirdiği telefon görüşmesinde, kardeşinin vefat haberini alan bir tutsağın karantinaya alınmasına karşı çıktıkları için olaydan bir gün sonra gardiyanların copla kendilerine saldırı girişiminde bulduklarını aktardı.

Dilber Tanrıku, ailesi ile yaptığı telefon görüşmesinde yaşananları şöyle anlattı: "Bir arkadaşımızın

kardeşi vefat etti ve haberi aldıktan sonra fenalaştı. Fenalaştığı için onu hastaneye götürdüler, getirdiklerinde ise karantinaya alacaklarını söylediler. Biz de iyi olmadığını, bu şekilde karantinaya alamayacaklarını söyleyerek, karantinaya alınmasına izin vermedik, karşı çıktık. Ardından ertesi gün sabah saatlerinde yaklaşık 20 kişi ellerinde kamera ve coplarla bize saldırmaya geldiler. Orada, taziyesi olan arkadaşımız yine fenalaşarak baygınlık geçirdi. Bunun üzerine ise onlara karşı çıktığımız için hakkımızda soruşturma başlatacaklarını söylediler."

70 yaşındaki hasta tutsağa 'cezaevinde kalabilir' raporu verildi

HABER MERKEZİ- Bingöl'ün Karlıova ilçesinde 2014'te Bingöl 1. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından "örgüt üyesi olmak" iddiasıyla 6 yıl 3 ay hapis cezası verilen 70 yaşındaki Abdülbaki Harmancı, cezasının Yargıtay tarafından onanması üzerine 25 Nisan 2021'de tutuklandı. Muş Hapishanesi'nde bir süre kaldıktan sonra 20 Mart'ta Erzurum H Tipi Kapalı Hapishanesi'ne sevk edilen Harmancı, ağır sağlık sorunları yaşıyor. Harmancı hem yaşı hem de sağlık sorunları nedeniyle ihtiyaçlarını karşılayamıyor.

ATK TETKİK YAPMADAN RAPOR VERDİ

Babasına sadece bir gizli tanık ifadesiyle ceza verildiğini söyleyen Ferit Harmancı, "Babamın cezası Yargıtay tarafından onandıktan sonra tutuklandı. Kısa bir süre önce cezaevinde ani bir rahatsız-

lık yaşayan babam, Muş Devlet Hastanesi doktorları tarafından İstanbul Adli Tıp Kurumu'na (ATK) sevk edildi. Daha sonra ATK'ye sevk edilen babama hiçbir işlem yapılmadı. Babama, ATK'de hiçbir

tetkik yapılmadan 'cezaevinde kalabilir' raporu verilerek geri gönderildi." dedi.

KALP KAPAKÇIĞINDA ÇÜRÜME VAR

Mart ayı sonunda babasının kendi isteği dışında Erzurum'a sevk edildiğini söyleyen Harmancı, babasının yaşadığı sağlık sorunlarını şu şekilde sıraladı: "Babam açık kalp ameliyatı olmuş bir insan. Midesinde ağır yaralar, kalp kapakçığında çürüme var. Bir gözü görmüyor. Sağ bacağında varis, kulaklarında işitme sorunu var. Nefes darlığı yaşıyor. 70 yaşında olan bir insanın cezaevinde hayatta kalabilmesi mümkün değil. Bu kadar hastalıkları olan bir insan nasıl cezaevinde tutulabilir ve ATK nasıl 'cezaevinde kalabilir' raporu verebiliyor."

DAYATILAN KOŞULLARA BAYRAK AÇALIM

Ukrayna'da savaş bu ülkeye sağlanan askeri mühimmat ve insani denem yardımlar dışında bir destek olmadan devam ediyor. "NATO üyeliği isteği" gündeme getirilerek, hatta göstere göstere kışkırtılarak tırmandırılan gerilimin sonunda başlayan işgale karşı gelişen Ukrayna'nın direnişine NATO'nun bir muharip güç olarak katılmayacağı en başından itibaren duyuruldu. Adına "Batı medeniyeti" denen güçler bir askeri savaş yerine ekonomik savaşı gündemlerine aldılar. Rusya bir aydan uzun süredir ekonomik yaptırımlarla sıkıştırılmaktadır. Ekonomik yaptırımlar Rusya'nın dünya finans sistemin-

sağlamaktadır. Önemli bir ithalat sorunu yaşamaması nedeniyle ekonomisinde bir durgunluk ve pahalılık sorunu yaşayacak olmasına karşılık Rusya'nın bu geliri onun savaşı sürdürebilir olmasına da sağlıyor. Gaz ve petrol ihracı sayesinde Rusya'nın 2022'de 250 milyar dolar cari fazla vereceği tahmin ediliyor. Rublenin değerini hızla toparlaması ve işgal öncesi seviyeye gelmesi bu bakımdan dikkat çekicidir.

Rusya işgal ile beraber ciddi bir ekonomik çöküntü sorunu ile karşılaşsa da bu sürece zaten hazırlıklı olduğunu göstermektedir. Özellikle ülkesinden sermaye çıkışlarını denetime alması, altın ve gümüş

dünya ekonomisinin uzun yıllara yayılan krizine bir örtü olsa da pandeminin gündemden düşürülmesi ekonomide "yeniden canlanma"nın başlangıcı olacakken gerçeğin böyle olamayacağı genel bir kabul görmüş durumda. Hatta sadece Ukrayna işgali, Rusya'ya ekonomik yaptırımlar ve bu yaptırımların dünya ekonomisini de vuran sonuçları değil, en son Şangay'da ve ondan önce gene bir Çin şehri olan Şenzen'de görülen Covid-19 vakaları da dünya ekonomisinde canlanma olasılığını rafa kaldırmış durumda. Bugün gündemde tüm dünyada artan enflasyon oranları, parasal sıkılaştırma politikaları, sermayele-

Rusya'ya uygulanan ekonomik yaptırımlar da nihayet bununla ilgilidir. Daha önce belirtmiştik: Rusya için de bu işgal ve savaş -bir önem taşımakla birlikte, ama asla belirleyici bir unsur olmayan- NATO kuşatmasının durdurulmasından çok dünya ekonomik sistemindeki sarsıntılara karşı kendi ekonomik yapısını korumaya dönüktür. Bu nedenle Rusya'yı haklı görmenin onun ekonomik karakterini göz ardı etmek olacağını söylemiştik. NATO kuşatması bir kışkırtmaydı ve Rusya da bunun kendi lehine kullandı; bize göre olayın arka planı budur.

ABD LİDERLİĞİ ZAYIFLAMAYA DEVAM EDİYOR

ABD'nin dünya ekonomisine liderlik kapasitesinin zayıfladığı, dış politikadaki başarısızlıklarının yanında önemli hiçbir başarı elde edemediği ve son zamanlarda iyice belirginleşmiş olan iç sorunlar karşısında istikrar sorunu yaşadığı koşullarda Rusya potansiyelini cüretkâr biçimde kullanmaya başlamıştır.

Son hamlelerinden birisi olan ruble-altın oranlaması bunlardan biriydi. Her ne kadar bunu sürdürmese de bu hamle onun potansiyelinin farkında olduğunu ve dünya ekonomik sistemindeki dönüşüme göre hareket ettiğini göstermiştir. 1 gram altının 5 bin rubleye eşitlenmesi ve artık ruble basılmayacağını açıklanması zaten sarsılmakta olan doların tahtına bir darbe niteliğindedir. Böylece Rusya doların rezerv para olmasının sonuna gelindiğini, bundan sonraki döneme hazırlanmak gerektiğini açıkça ilan etmiş oldu. Bu oranlama sürdürülmedi, çünkü rezerv para sorununa karar verecek olan asla Rusya olamazdır. Onun öyle bir ekonomik gücü olmadığı biliniyor. Hatta bu oranlama sürecinde olası başarısızlıklar Rusya'nın altın rezervinin erimesine yol açabilirdi. Bununla birlikte Rusya süreci nasıl değerlendirdiğini somutlaştırarak ekonomik savaşta silahsız, öngörüsüz olmadığını gösterdi. Bu olayın işgal sürecindeki konumlanışlarda da etkili olduğu söylenmektedir. Aynı süreçte Rusya Kiev'e dönük hamlelerini sonlandırıp Donbass'ta ve Mariupol'de

den ve ticaretinden izole edilmesini amaçlıyor. Geline aşamada bunun Rusya'ya ciddi maliyetler oluştursa da dünya ekonomik sistemini de sarstığı görülüyor. Bu sonuçta her ne kadar Rusya'nın ve Ukrayna'nın dünya sistemindeki rolü etkili olsa da bunun göreceli olduğunu, zaten derinleşmiş olan dünya ekonomik krizinin belirleyici olduğunu vurgulamalıyız.

RUSYA SIKIŞIYOR, AVRUPA DARLANIYOR

Rusya Avrupa'nın ithal etmek zorunda olduğu gaz ve petrolün önemli bir bölümünü karşılamaktadır ve bu yaptırımlara rağmen sürmektedir. Rusya bu ihracatta günde yaklaşık 900 milyon dolar

rezervlerini artırmış olması, gaz ve petrol ihracatını ruble üzerinden gerçekleşeceğini ilan etmesi bu hazırlığın en net göstergeleri. Sonuç olarak yaptırımlar Rusya'yı engelleyebilmiş hatta politik düzlemde etkileyebilmiş de değil. Bununla birlikte günler ilerledikçe yaptırımların dünya ekonomisi için de ciddi sorunlar ürettiği görülmüştür. Şimdi tartışılanın daha çok bu olduğu açıktır!

Bir umaca gibi tüm dünyayı saran pandemiden kaynaklanan sınırlamaların kaldırılmasıyla ekonomik olarak hızlı bir gelişmenin yaşanacağı söylenirken Ukrayna işgaliyle bunun mümkün olmayacağı görülmeye başlandı. Her ne kadar

rin devletler tarafından denetimi, borçlarını ödeyemez duruma gelen ülkeler ve en son iflas açıklamaları var. Lübnan'dan sonra Sri Lanka da moratoryum ilan etti. "IMF için yoğun çalışma günleri başlamıştır" diyebiliriz. Öteden beri devam eden sorunlara yenileri eklendi ve bu türnelde ışık görünmemektedir.

Rusya'ya karşı başlatılan ekonomik savaşın dünya sistemine etkisi büyük olmuştur. Bunun bugünün sorunu olmadığını bilmeliyiz. Sistem zaten çürümüşü ve şoklara karşı dayanıksızdı. Şimdi tanık olduklarımız zaten kaçınılmaz olan şokların kontrollü bir şekilde yönetilmek istenmesiyle ilgilidir. Pandemi de Ukrayna'nın NATO üyeliği isteği de,

*ABD'nin dünya ekonomisine liderlik kapasitesinin zayıfladığı, dış politika-
daki başarısızlıklarının yanında önemli hiçbir başarı elde edemediği ve son
zamanlarda iyice belirginleşmiş olan iç sorunlar karşısında istikrar sorunu
yaşadığı koşullarda Rusya potansiyelini cüretkâr biçimde kullanmaya başla-
mıştır.*

yoğunlaşmaya başladı. Dünyanın rezerv para problemini kaşımaması karşılığında Rusya'nın Ukrayna sınırları içinde "çıkarlarını koruma"-ya hamlelerinin meşruluğu kabul görmüş olabilir. Fakat bunun bir tür savaş olduğu gerçeğini unutmamak gerekir. Anlaşma olana kadar ya da her şey nihayet masada tamamlana kadar yapılacak hamleler geçici, taktik nitelikte olabilir. Kabul edilen "meşru"luk yarın reddedilebilir. Nitekim Rusya'nın amiral gemisinin batırılması ve Rusya'nın buna karşılık olarak Kiev'i bombalaması sürecin "Donbass'ın ve Kırım'ın ilhakıyla" tamamlanmak istenmediğini gösteren hamleler olabilir...

Bütün sürecin ekonomik altyapısının dikkatten kaçırılmamasını vurguladık. Kuşkusuz bu özel bir incelemeyi, ilgiyi, ayrıntıları gözden kaçırmamayı gerektirir. Bu konuda ne derecede başarılı olursak öngörülerimiz de o kadar gerçeğe yakın olur. Bununla birlikte burada konu ettiğimiz durumun bundan biraz daha ötesi olduğunu söylemeliyiz. Burada konu ideolojik olarak proletaryanın saflarında durabilmektir. Proletaryanın safları dünya halklarının dolayısıyla Rusya ve Ukrayna halkının da çıkarları açısından bakabilmeyi içerir. Tavır almaya zorlandığımız koşulların niteliğini bil-

meden, karşı karşıya gelen güçlerin sınıf karakterini göz ardı ederek haklar lehine tavırlar geliştirmek olanaksızdır. Öyle bir durumda "sürüklenen" olmak dışında bir özellik gösterilemez.

BÜYÜK BUHRAN KOŞULLARINDAYIZ

İçinde olduğumuz koşullar geçmişte benzerleri görülmüş "büyük buhran" koşullarıdır. Savaşlarla devam eden büyük buhran dönemi. Haklı savaşların üzerinin örtüldüğü, yer yer manipüle edildiği, egemenlerin ortak bir söylemle "terörizm" ile yaftalandığı; buna karşılık haksız savaşlarda da özellikle halkların taraf olmaya zorlandığı bir dönem.

Dünya ekonomik krizine karşı alınan önlemlerin her biri halklar için daha yoğun sömürü, bitmeyen ve bitmeyecek olan borçlandırma ve dahası savaşlar halinde gerçekliğe yeniden dönmektedir. Onların her saldırısı yeni ve daha yoğun saldırıların ilkinden veya bir öncekinden ibarettir. Ukrayna işgali de nihayet bundan ibarettir. Yakın zamana kadar tüm dünyanın içine sürüklendiği "parasal genişleme" politikaları bugün ekonomik çöküşün bir nedeni olarak karşımızdadır. Bunları uygulayanlar, yönetenler aynı güçlerdir. Rusya'ya ekonomik yaptırım

uygulayanlar dünya ekonomisini savaş ortamında yönetmenin avantajlarını da kullanmış oluyorlar. Hakeza pandemi sadece "bir salgına karşı önlemler" olarak yönetilmedi, aynı zamanda tüm dünyada halkların olumsuz koşullara rıza göstermesi de sağlandı. Hemen her şeyin dijital kayıtlara alınması da bu sürecin başka bir özelliğidir.

Ukrayna işgalinin hangi koşullarda ve hangi zorlamalarla başladığını unutmamalıyım. Bunların daha derin ve görünmez biçimleri her an gerçekleşmektedir. Şimdi savaş ve yaptırımlar başta gıda olmak üzere enerji, demir, çelik, gübre gibi malların dolaşımını, şimdiki ünlü söylemle tedarik zincirini dağıtmaya başladı. Bunun şimdi başlayan bir şey olmadığını hatırlatalım: pandemi ve savaş koşullarında bunun hızlandığı, zincirdeki kırılmaların arttığı söylenmelidir. Özellikle gıda ve enerji piyasalarındaki artışların toplumsal huzursuzlukları artıracığı açıktır. Bu genel durumun tüm ekonomilerde ciddi bir durgunluğa ve pahalılığa neden olacağı ortada. Şimdiden çeşitli ülkelerde, bunlara Türkiye de özellikle dahil edilmelidir, bunun toplumsal sonuçları görülmeye başlandı.

Enerji fiyatlarındaki artış tüm üretim maliyetlerini artırdığında karşımıza kaçınılmaz olarak tüketici talebinin daralması çıkar. Temel gıda ürünlerinin fiyatlarındaki büyük artışlar bize bu durumun içinde olduğumuzu gösteriyor. Tüketicilerin tüketme olanağı tüm ülkelerde daralıyor. İşsizlik sorunu artan bir eğilim içinde büyüyor. Alım gücünün azalması maliyetlerin artmasıyla doğrudan ilgili bir sorundur; işsizlik de bu sürecin devamı olarak önlenemez bir yükseliş içinde. Enflasyonun yol açtığı açmazlar bu bakımdan da sorundur. Avrupa ül-

kelerinde de enflasyon gerçek bir tehlikedir. Avrupa ülkelerindeki koşullar ile yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerdeki koşullar kıyaslandığında ikinci ülkelerin ekonomik sarsıntılardan başını kaldıramayacağını söyleyebiliriz. Kuşkusuz bundan tüm emperyalist sistem olumsuz etkilenir. Çünkü tüm bu sistem ancak yarı feodal ve yarı sömürge ülkelerle birlikte var olabilmekte, sürdürülebilmektedir. Böyle olmasına rağmen egemen devletleri artan riskler karşısında ilkin bu ülkeleri gözden çıkaracağı da tartışmasıdır. Lübnan, Sri Lanka ve sıradakiler bunun somutlaşmasıdır! ABD'nin faiz artırma politikası ve parasal genişlemeden geriye adım atması hemen hemen tüm geri ödemeleri etkileyecek bir gelişmedir. Çekinceli davranışa da, yüksek enflasyona rağmen faiz artışından imtina gösterse de, yeni bütçede "devasa bir rakam"dan söz edilse de (ABD Senatosuna 3 trilyon dolarlık bir bütçe sunulduğu açıklandı) borçlar ya da daha masum bir ifadeyle kredilerin geri ödenmesi için koşullar olumsuz seyretmektedir. Moratoryumlar nedensiz değildir!

BAYRAĞIMIZ HAKLI SAVAŞ İLKEMİZDİR

Bütün bu gelişmeler dünya ekonomik sistemindeki krizin bundan sonra da derinleşeceğini, halklara yönelik saldırıların da artacağını gösteriyor. "Küreselleşme" adı verilen geçici veya görünür istikrar ve birlik dönemi açıkça sona ermiştir. ABD ve İngiltere'nin başını çektiği bir grup emperyalist liderliklerinin altında kalacağı çöküşe Rusya'yı öne çıkararak hazırlanıyor. Rusya da kendisini hedefleyenlere karşı aynı oyunda karşı kutupta yer alıyor. Bunlar emperyalizmin kendindeki çatışmalardır. Egemen güçler yeni sürece hazırlık olarak kendilerinin merkezde olacağı bloklarla giriyorlar. Bunlara karşı proleter enternasyonalizmin bayrağını dalgalandırmak, bir bütün emperyalizmi düşman görmek ilkesel bir tutumdur. Bütün alanlarda ve her durumda bundan bir adım dahi geri durulamaz. Tüm tartışmalarımızı ve değerlendirmelerimizi bu bakış içinde yapmamız bizim için başat ve zorunludur...

KİTLELERLE YÜRÜYECEĞİZ ÇÜNKÜ BA

"Komünistler hiçbir zaman halkın çoğunluğundan kopmamalı ve sadece birkaç ileri grubun kitlelerden kopuk ve aceleci ilerlemesine önderlik ederek halkın çoğunluğunu gözardı etmemeli, ileri unsurlarla geniş kitleler arasında sıkı bağlar kurmalıdırlar." (Mao Zedung)

"Kitle çizgisi" kavramı yabancı olmadığı, sıklıkla kullandığımız bir kavramdır. Doğru bir devrim kavrayışı özellikle kitle çizgisinde doğru bir anlayışa sahip olmakla mümkündür. Kitlelerin tarihsel rolünü yadsıyan veya anlayamayan birinin Marksist-Leninist-Maoist olma olasılığı yoktur. Sadece bu da değil, kitlelerle bütünleşemeyen bir hareketin de MLM'yi gereğince uygulama, geliştirme olasılığı yoktur. Kitle çizgimizin doğruluğu devrimci teoriyi uygulama gücümüz, yeteneğimizdir. Şöyle bir formülasyon doğru olacaktır: Marksizm-Leninizm-Maoizm ancak doğru bir kitle çizgisi izlendiğinde gerçek bir güç, çeşitli milliyetlerden ve ezilen sınıflardan halkın gücü olabilmiştir. Kuşkusuz onun nihai taşıyıcısı işçi sınıfıdır; komünizm ancak işçi sınıfının eseri olacaktır. Bununla birlikte MLM sadece işçi sınıfının değil, farklı niteliklerde ve çeşitli düzeylerde gerçekleşmiş ve gerçekleşecek devrimlerin de teorisini oluşturmuştur; dolayısıyla işçi sınıfı başta olmak üzere çeşitli halk kesimlerinin MLM açısından yadsınamaz bir yeri ve değeri vardır. MLM bu kesimlerin devrimci rolünü hiçbir zaman ihmal etmemiştir ve hatta edemez. Tam da bu nedenle kendine has özellikleriyle bir diğerinden farklı olan çeşitli toplumlar veya toplumsal yapılar içinde komünistler ilkelerine sadık olduklarında, onları uyguladıklarında başarılı olmuşlardır. Marks ve Engels'in, Lenin ve Stalin'in, Mao Zedung'un muazzam başarılarıyla birlikte, yaşadıkları toplumları düşünürsek demek istediğimiz anlaşılacaktır. Bu büyük öğretmenlerin halklar tarafından sahiplenilmesi, halkların devrimci görevlerini saptayıp omuzlamaları onların doğru liderlik anlayışını, dolayısıyla doğru kitle çizgisini de gösterir.

Kitle çizgisinin önemi bir toplumsal yapının kavranması bakımından tartışılmazdır. Bir önceki sayımızda bilimin tanımlanmasından ve siyasal düzlemde örgütlenmesinden sonraki görevin bunun kitlelere taşınması olduğunu ifade etmiştik. Burada yanlış anlamalara izin vermemek için bir özel ayrıntıyı açıklamamız gerekir. Böyle ifade etmekle "kitle çizgisi siyasal örgütlenmenin meydana gelmesinden sonra başlar" demiş oluruz; ama bu tam olarak doğru olmaz. Bilimin kitlelere

taşınması bakımından uygulanacak kitle çizgisi ile bilimin tanımlanması ve siyasal bir düzlemde örgütlenmesi sırasında aynı çizgi bize eşlik eder. Buradaki ayırım noktası henüz siyasal örgütlenme yokken uygulanacak çizginin de aynı çizgi olmakla beraber farklı işlevidir.

Şöyle anlatalım: Kitle çizgisi, bilindiği gibi bilgi teorisini içerir. Komünistler toplumu kavramak için doğru bir kitle çizgisiyle hareket ederler. Toplum kavramak demek yöneten sınıflarla yönetilen sınıfları ayırt ederek yönetilen sınıfların gerçekleştireceği devrimin analizini yapmaktır. Başka türlü söylersek içinde olduğumuz toplumun baş çelişkisini, temel çelişkisini ve başlıca çelişmelerini tespit edip buna uygun devrim anlayışı oluşturmaktır. Dolayısıyla daha bu aşamadayken de bir kitle çizgisi izlenir fakat burada işlev esas olarak öğrenmektir. Henüz bilimin siyasal düzlemde tanımlanması ve örgüt olarak somutlaştırılması için somut koşullar öğrenilmektedir. Burada temel kaynak kitlelerdir ve kitleler içinde inceleme yapmak esastır. Kitlelerin incelenmesi, hangi devrim aşamasında olduğumuzu onlardan hareketle öğrenmektir.

Mao "Çin toplumundaki sınıfların bugünkü durumları hakkında gerçekten somut bir bilgi olmadan iyi bir önderlik de olamaz" derken bu noktaya dikkat çekmişti. Biz bunun bir kitle çizgisi anlayışı içerdiğini görmeliyiz. Doğru veya somut bilginin kaynağı sınıfların bugünkü durumlarıdır. Bu kaynağı temel almak ve ondan öğrenmesini bilmek doğru bir kitle çizgisine sahip olmakla ilgilidir. Koşulları öğrenmek için belli bir plan içinde, çalışmaları birkaç şehir ve köy üzerinde yoğunlaştırıp Marksizmin temel bakış açısını, yani sınıf tahlili yöntemini kullanmaktan söz eden Mao ayrıca "bilgi derleme toplantıları" yapmak gerektiğine işaret eder ve bu "somut koşulları öğrenme" yöntemini şu sözlerle tamamlar: "Bu nedenle, çaba göstermeden, önüne bakmadan, kararlı olmadan, bilgiye susamışlık duymadan ve çirkin iddialık huyundan kurtulmadan ve istekli bir öğrenci haline gelmeden araştırma yapılamaz. Gerçek kahramanların kitleler olduğu, buna karşılık bizim genellikle acemi ve bilgisiz olduğumuz kavranmalıdır. Bu kavranmadıkça en basit bilgileri bile edinmek mümkün değildir."

(Seçme Eserler III, 13-14-15)

Kitle çizgisi daha işin başındayken de söz konusudur ve çalışmalar genişledikçe kitle çizgisi de gelişir; hiçbir zaman ortadan kalkmaz.

Bazıları henüz kitleler devrim için seferber değilken, hatta kitleler devrimine ciddi derecede mesafeliyken bir grup devrimci olarak öne çıkmanın gereğine işaret eder. Kuşkusuz devrimci öne çıkar, zira doğru sözleri ilkin o söyler. Ne var ki bu asla kitlelerden koparak olmaz; bu ancak "kitlelerden kitlelere" perspektifi içinde gerçekleşirse doğru olabilir.

Doğru şiarları, doğru eylemleri, her türden doğru seçimleri kitlelerle olan, aynı anlamı korumakla beraber anlaşılabilir diye belirtelim ki kitlelerle kurulacak ilişkileri temel alarak belirleyebiliriz. Örneğin 1 Mayıs tartışmalarını bu ekseninde ele almalıyız. Taksim'in genel olarak yasaklanmış olmasına, ama özellikle 1 Mayıs mitinglerine kapatılmasına hiç şüphesiz itiraz etmiyoruz. Bunun halkın söz ve eylem hakkına doğrudan ve tartışmasız bir saldırı olduğu açıktır. Böyle bir saldırı her devrimci için dikkate değerdir ve çözülmesi gereken bir problem niteliğindedir. Ancak bu problem bir grup devrimcinin problemi olarak kavrandığında, öyle kavranmadığı söylenebilecek çözüm bir grup devrimcinin eylemine indirildiğinde kitlelerle olan bağ kopmuş demektir. Oysa komünistler bir an dahi olsa kitlelerden kopuk bir devrimciliği reddeder ve etmelidir. Kitlelerden hiçbir zaman kopmamak gerektiğini belirten Mao kitleler karşısında esasen "öğrenen" olduğumuz gerçeğini unutmamak gerektiğinin altını çizer.

1 MAYIS KİTLELERİNDİR

"Öğrenen" olmak MLM'yi onlardan öğrenmek değildir; öğreneceğimiz şey MLM'nin uygulanmasından doğacak bilgilerdir; bu bilgi somuttur ve halkın içinde öğrenilir. Marksizm bunu "sınıf tahlili" olarak formüle etmiştir. Bu durumda 1 Mayıs'ta veya başka herhangi bir eylemde nerede ve nasıl duracağımızı belirlerken "dogmatik" değil somut bilgiye dayalı düşünmeliyiz. İçinde olduğumuz koşulları incelemeli, sınıf tahlili yapmalı ve kitlelerle ilişkilerimizin neyi gerektirdiğini belirlemeliyiz. Şunun bilinmesi zorunludur: Kitleleri içine almayan, yüzü kitleye dönük olmayan, kitleleri örgütleme amacını içermeyen bir eylem ne kadar devrimci görünürse görünsün doğru bir eylem değildir.

1 Mayıs'ı kitlesel kutlama olanağının olmadığı, kitlelerle ilişki seviyemizin 1 Mayıs'ı kutlama olanağı vermediği durumda yapacağımız belirlemeler farklı olur. Bugün yakın zamanda yaşanan işçi direnişlerinde önemli derecede ilişkiler kurulmuşken bu ilişkileri 1 Mayıs mitingine taşıyacak olanakları reddetmek somut durum analizinden uzak bir düşünüş olur. Taksim'i ve benzer yerleri kitlelerin eylemine açmak için gerçek kahramanın kitleler olduğu bilgisiyle hareket edilmelidir. Taksim'in yasaklandığı zamanki kitlesel karşı koyuşlarla son zamanlardaki dar grup eylemleri asla aynı içerikte olamaz. Kitlelerin bir kesimi Taksim'i zorladığında tereddütsüz yanlarında,

önlerinde olmak gerekir. Bu olmadığında ise bunun koşullarını yaratmak üzere çalışılmalıdır. 1 Mayıs'ı biz değil kitleler kazanmalıdır. Bizim kitlelerle, devrimle, dolayısıyla düşmanla da kurduğumuz ilişki devrimci eylemin kitlelere ait olduğu bilgisine dayanır. İbrahim'in savaş anlayışı da bu yaklaşımı içerir. Savaşa inanmış, savaşa eğilimi olan kitlelerle savaşın olanaklarını değerlendirmiştir o...

1 Mayıs tartışmaları kitle çizgimizin halihazırdaki niteliği bakımından dikkate değerdir. Bu tartışmaları etraflıca incelemek ve bunu yaparken Mao'nun dikkat çektiği inceleme yöntemine sadık kalmak çok öğretici olur.

Şimdiden şunu belirtmeliyiz: 1 Mayıs asla Taksim sorununa hapsedilemez. Taksim bu tartışmada önemlidir; ama belirleyen unsur değildir. Belirleyen unsur içinde olduğumuz koşulların kitleler üzerindeki etkisidir. Bunun

YRAĞIMIZI ONLAR YÜKSELTECEKTİR

Türkiye ile sınırlı düşünemeyeceği açık olmalıdır. Koşullar daha geniş pencereden bakmak sorumluluğunu her bakımdan zorunlu kılmaktadır. Türkiye'deki yoğun krizin emperyalist sistemdeki çatlaklarla ilgili olduğu şüphesizdir. O halde dünya koşullarını hatırlamak gerekir.

BU GERİLİM İŞGALLE BAŞLAMADI

Koşullar, egemenler için giderek içinden çıkılmaz bir noktaya doğru ilerlemektedir. Krizin, Ukrayna'nın işgali ile gündeme geldiği algısı yaratılsa da veya pandeminin bir sonucu olduğu ileri sürülse de emperyalist sistemin içinde debelenmekte olduğu kriz onun uzun zamandır yakalandığı ve aşamadığı krizdir

esas olarak bu alanda olmakla birlikte devletlerin kendi aralarındaki gerilim de şiddetli olacağı benzer. Rusya ile "Batı" arasındaki gerilimin ciddi sonuçları olacakken şimdiden ABD Çin ile ilgili korkularını dışa vurmaktadır. Çin'in dünya ölçeğinde ciddiye alınmak zorunda olan üretim kapasitesine dönük ABD hamleleri şimdiye kadar Çin'in savuşturmaları ile sürdü. Fakat en son Şangay'da artan Covid-19 vakalarıyla beraber üretim kapasitesindeki sarsıntının sonuçları bu süreci hızlandırabilir. Koşullar her bakımdan egemen devletleri daha büyük, sonuçları ağır olacak önlemler almaya itmektir. Rusya'nın şimdiye kadarki hamleleri belli öngörülerle hareket ettiğini gösteriyor.

Rusya'nın rublenin değerini korumak için attığı adımlar ve akaryakıt alışverişinde ruble ve altını temel alacağını açıklaması, daha ileri gidip bir gram altını beş bin rubleye bağlaması sistemin içinde debelendiği krizle doğrudan ilişkilidir. Daha önce Ukrayna işgalinin sadece NATO kuşatmasına karşı bir hamle olmadığını, ABD hegemonyasına ve onun zayıflamakta olan gücüne karşı bir hamle özelliği taşıdığını, bunun da doların rezerv para olma özelliğine karşıtlıkla somutlaştığını belirtmiştik. "3. Dünya Savaşının eşiği" yaygarasına rağmen yakın sürecin bu ekseninde ilerlemeyeceğini, örneğin Ukrayna işgali ile başlayan gerilimin bir büyük savaşa dönüşmeyeceğini de ifade etmiştik. Süreç gerçekten de ekonomi

alanındaki bir savaş halinde devam etmektedir. Özellikle ABD ve İngiltere'nin Rusya'yı kışkırtmaları ve işgalle başlayan bir savaşa sürüklemeleri, buna Almanya ve Fransa'nın sonuç olarak ikna edilmeleri, sürecin asıl saldırganlarının güçsüzleşme sorunu yaşayan ABD ve İngiltere olduğunu gösterir. Rusya Ukrayna özelinde saldırgan fakat bu onun bir karşı hamlesi olarak görülmelidir. Elbette Ukrayna halkı açısından bu hamle haksızdır ve hiçbir biçimde desteklenemez veya olumlanamaz. Ukrayna özelinde saldırgan olan Rusya özellikle ABD ve İngiltere karşısında ise önce savunmadadır. Bu savunmanın saldırı biçiminde gerçekleşmesi bizi yanıltmamalıdır. Rezerv para olan doların tahtını sallayan hamleleriyle Rusya'nın büyük oyuna yıllar önceden hazırlandığı açıktır...

Emperyalist sistemde yaşananlar yarı sömürgelerde depremlere neden olmaktadır. Türkiye bu ülkelerden biri

olarak en ağır hasarı almıştır. Enflasyon bakımından dünya ülkeleri arasında ilk altı arasına girdiği söylenen Türkiye için yakın ve orta gelecekte bir düzleme olasılığı ön görülmemektedir. Genel sistemdeki çatlakların giderilemez oluşu bunu zaten olanaksızlaştırıyor. Bilindiği üzere yarı sömürgeler emperyalist merkezlere göbekten bağlı ekonomilerdir; para akışının durması halinde borcun borçla döndürülmesi, onların söylemiyle "sürdürülebilir" borç ekonomisi yürütülemez. Türkiye gözden çıkarılmayacak kadar büyük ve önemli bir ülke olduğundan bir yol bulunup borçlanma olanağı sunulabilir tabii ki. Buna rağmen yüksek enflasyon yoksulluğun artması, temel ihtiyaçların karşılanmaması biçiminde halka yansımaya devam edecektir. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da alınan borç ülkenin kalkınması için, halkın yoksulluğuna çare sunan yöntemler için kullanılmayacağından halkımızı bu sistem dahilinde çok zor zamanlar beklemektedir. Ona söylenen şey her zamanki gibi itaatle sabretmesidir.

Bu koşullarda kitleler kendilerinden istenene değil çıkarları bakımından gerekenlere yönelecektir. Bunun kaçınılmaz bir sonuç olduğunu bilmeliyiz ve hazırlığımızı, yaklaşımımızı bu gerekenlere göre belirlemeliyiz.

1 MAYIS'A KİTLELERLE HAZIRLANALIM

Newroz önemli sayılabilecek bir katılımı ve coşkuyla kutlandı. 1 Mayıs için de benzer bir katılım ve coşku beklenmelidir. Buna ayrıca ekonomik koşullara duyulan tepkinin eklenmesi gerekir. 1 Mayıs'ın sınıf hareketinin sembolü olması orada sınıfın çıkarlarının daha belirgin olmasını sağlar. Bu her zaman böyle olmuştur.

Bununla birlikte bu sene bir mitingin gerçekleşmesi büyük olasılıktır. Miting kitlelerin katılımını doğrudan etkileyen bir olgudur. Bu mitingte olmamak düşünülemez bile. Bu mitingte etkin biçimde katılmalı ve günün somut sorunlarını orada, kitlelerle birlikte haykırmalıyız. Yeni bir gelecek yaratmanın ancak halkın katılımıyla mümkün olduğunu fikirlerimizle, duruşumuzla, sloganlarımızla ortaya koymalıyız.

Genel koşulların böyle olduğu bir zamanda 1 Mayıs'ı dar grup eylemleriyle ele almak ve değerlendirmek kitlelere yabancılaşma içeren bir yaklaşım olacaktır. Kitlelerden kitlelere çizgisinin kitleleri tamamen dikkate almayı, bilgilendirme sürecini onlardan başlayıp onlara varmayı öğrettiğini bilmeliyiz. Marks'ın Paris Komünü'ne yaklaşımı

tam da buna uygundur. O bu büyük kalkışmayı yenileceğini bilerek büyük bir övgüyle karşılamıştır. Kitlelerden öğrenmek ve kitlelere öğretmek bu eylemin, bu davranışın temel karakteridir.

Öğreneceğimiz yığınla tarihsel deneyim bulunmaktadır. Bunları incelemek, tartışmak kavrayışımızı önemli oranda artırır. Gene de varacağımız yerin "kendi topraklarımız" olduğunu unutmamalıyız. Kitle çizgimizin tüm özellikleriyle tartışılabileceği, derinleştirilebileceği bir süreç olarak 1 Mayıs'a hazırlık ve katılımı özellikle önemseyelim. İnceleme tarzımız, öğrenme biçimimiz, öğretmekteki başarımız üzerinde duralım ve bunları geliştirelim.

Her önemli süreç kaçınılmaz olarak ayrışmaya neden olmuştur. Bu süreçte de ayrışmalar olacaktır. Dışımızdaki akımların bazıları kendi yollarında ısrar edecek ve kitlelerle olma yolundan uzaklaşacaklardır. Bunun sadece dışımızda yaşanacağını düşünmemeliyiz. Bu ayrıştırıcı süreçler birçok sorun içerir. Belli kırılmalara, sorunlara, karamsarlığa vb. yol açar. Dolayısıyla sadece dışımızda bir ayrışma ile sonuçlanmaz bu süreçler; aynı zamanda içimizde de ayrışmalar olur. Fikirlerimiz, duygularımız, beklentilerimiz ayrışır ve bizi adımlar atmaya zorlar. Kitlelerle birlikte düşünmek, onların varlığına değer vermek, onlarla yürümekte ısrar etmek, zayıf ve kararsız adımlarını görüp onları güçlendirmek üzere desteklemek bazen "erken başlamış cüretkâr" hareketlerin ağır sonuçlarını göze almak vb. bizi zorlar ve doğal olarak kendimizde ayrıştırmalara neden olur. Bundan ürkmemeliyiz. Farklılaştığımız her durumdan gelişme öğeleri çıkarabiliriz; öğreteceğimiz veya öğreneceğimiz şeyler bu durumda somutlaşır, berraklaşır ve karar almayı kolaylaştırır. Burada temel kıstasımız şu olmalıdır: "Ben bir devrimciyim; ama şuna inanıyorum ki berrak bir anlayışa ve kesin bir tavra sahip olanlar, birbirlerine karşı mücadele ederken bile birbirlerini anlayabilir ve takdir edebilirler. Anlayışa varamayacağım tek siyasi güç karşı kamptır: Bayağı reformizm, evcilleştirilmiş reformizm, ikiyüzlü demokrasi." (Mariategui; aktaran Gonzalo)

Kitle çizgisi devrimin en önemli konularından biridir. Hemen her tartışmada bu önemli konunun bir yeri vardır. 1 Mayıs tartışmalarının bu bakımdan ufuk açıcı olacağını düşünüyoruz. Bu önemli günü ve özelliği değerlendirelim.

Dünya genelinde enflasyonun yükselmesi, ABD merkez bankası FED'in faiz artırma kararı ile birlikte parasal sıkılaştırmaya gideceğini açıklaması, daha şimdiden birkaç ülkenin moratoryum ilan etmesi ve gene birkaç ülkede kitlelerin açlığa, yoksulluğa ve geleceğin belirsizliğine isyan etmesi, her bakımdan gerici, burjuva/feodal karakterdeki devletlerin ilişkilerindeki gerilimler ve devamı bir çok olay sistemin tıkanmış yapısından kaynaklanan sonuçlardır. Elbette bu tıkanma düşmanın öldüğünü ispatlamaz. Aksine bu koşullar düşmanı hiç olmadığı kadar saldırganlaştırır; çözümünü daha yoğun sömürde, talanda aramaktan başka çaresi olmadığından bu saldırı ölçsüz olmak zorundadır. Önümüzdeki yılların hem kitlelerin isyanlarına hem de devletlerin aşırı ölçülere varan müdahalelerine tanıklık edeceği bugünden anlaşılmaktadır.

Bu yoğun gerilim sadece halklarla devletler arasında gelişmeyecek,

ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN ÇELİŞKİLERİNİ KAVRAYALIM

Halk gençliğinin dinamik, sorgulayıcı, hızlı kavrama ve hemen harekete geçmeye yatkınlığı gibi özellikleri yıllar boyunca halk gençliğinin meydanlarda, işgallerde, barikatlarda emperyalist devletlere ve onlara bağımlı yarı-feodal yarı-sömürgelede devlete karşı en ön saflarda yer almasını sağlamıştır. Emperyalist devletler ve onların uşakları bu gerçeği bizim kadar iyi bilmektedirler. Sömürü düzeninin gençlikle kurduğu bağ kendi geleceğiyle ilgilidir. Bundan kaynaklı diğer halk kesimlerinden farklı olarak halk gençliğini sistemin çıkarına uygun "biçimlendirmeye" dönük özel politikalar uygulamaktadır. Özelde üniversitelerdeki öğrenci gençliğe yönelik politikalar gerici devletler için her zaman elzem olmuştur; çünkü dünyanın birçok yerinde 68' öğrenci hareketlerinden günümüze dek nice öğrenci hareketi kıvılcımı isyana dönüştürmüştür, gerici devletleri derinden sarsan direniş ve eylemler yaratmıştır.

Faşist diktatörlük özellikle '68'den bu yana dönem dönem kendi

"bekâsı" için ciddi bir "tehlike" olan öğrenci hareketlerini engellemek adına devrimci öğrencileri katletmekten geri durmamıştır. Öğrenci hareketlerini yalnızca faşist saldırılarla engelleyemeyeceğini bilen faşist diktatörlük, öğrenci gençliği ideolojik olarak yozlaştırmak için diğer üst yapı kurumlarını da kullanmaktadır. Bu yüzdendir ki devlet öğrenci gençliğini baskı altında tutmak, pasifize etmek, özgür düşünmekten alıkoymak, öğrenci gençliğinin örgütlenmesine ve mücadeleye etmesine ket vurmak için hâkim sınıfların ihtiyaçlarına göre dizayn ettiği üniversiteleri her türlü araç ve yöntemle kontrol etmektedir. Fakat bütün gerici devletler gibi faşist Türk devletinin de halk gençliğinin ve özelde öğrenci gençliğinin kabaran öfkesini sonsuza dek bastıramayacaklarını bilmektedir ve bu azgın saldırganlıkları bu gerçeği gayet iyi bildiğinin göstergesidir.

EĞİTİM SİSTEMİNİN GELECEĞİ YOK

Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim hakkı talebi öğrenci gençliğinin akademik-demokratik mücadeleye

düzleminde geliştirdiği en ilerici taleplerinden biridir. Öyle ki öğrenciler eğitim hayatı boyunca bu sorunlarla sürekli karşı karşıya kalmaktadırlar. Liseli öğrencilere üniversitede özgürce bilgi üretim sürecine dahil olabilecekleri, 81 ilde üniversite projesiyle eğitime (!) erişebilecekleri, toplumsal yaşamda birey olmayı ve kendini geliştirme imkanlarına sahip olacağı propaganda edilirken aslında gerçeğin hiç de böyle olmadığını görmekteyiz. Rekabetçi sınav maratonundan kendini üniversite kampüslerindeki "özgür öğrenci hayatı"na bırakan gençler, ulaşımdan barınmaya, niteliksiz eğitimden faşist baskılara kadar eğitim sisteminin ve devletin öğrencilere yönelik politikalarının hedefi olmaktadır. Emperyalist-kapitalist sömürü düzeninin ve faşist diktatörlüğün "bekâ" sorunu onu eğitim sistemine yaklaşımında kimi "tedbirlere" itmektedir. YÖK eliyle üniversitelerdeki hakimiyetini güçlendirmeye devam ederken son yıllarda bazı kararları YÖK'e dahi gerek duymaksızın "Cumhurbaşkanı kararı" ile uygulamaya koymuştur. Yüzlerce muhalif aka-

demisyen KHK ile görevinden atılmıştır. Var olan akademisyenlerin de bu yıldırma ve sindirme politikalarından etkilendiği, son yıllarda verdikleri derslerin de bilimsel niteliği tartışma konusu olmaktadır. Evrim, toplumsal cinsiyet, Marksizm gibi konular üniversitelerde işlenmemekte ya da yüzeysel ele alınmaktadır. Bu nedenle faşist diktatörlüğün baskısı altında geçen derslerin bilimsel olması da beklenemez. Bilgi üretim süreci ait olduğu sınıfa hizmet edecek biçimde dizayn edilmiştir, "bekâsı" için bu zorunludur. Anadilde eğitim hakkının gaspı da bu "bekâ" sorunu içinde değerlendirilmelidir; çünkü mevcut eğitim sistemi Türk-İslam sentezli oluşturulmuştur.

Yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde emperyalizme olan bağımlılık ülke bütçesinde eğitime ayrılan bütçenin az olmasına neden olmaktadır. Devlet savaşa, diyanete, dış politikalara ayrılan bütçeyi güçlendirmek için eğitime ayrılması gerek bütçeden çalmaktadır. Egemenler de öğrenciler üzerinden kasalarını doldurmaktadırlar. Özel okullar,

rekabetçi sınav sistemi nedeniyle alınan özel dersler, materyal ücretleri, barınma ücretleri ve KYK kredisi ile borçlandırma yöntemi ile öğrencinin kendi sömürü düzeniyle olan bağı güçlendirmektedir. Lise öğrencileri arasındaki fırsat eşitsizliği üniversiteye giriş sınavlarındaki eşitsizliği derinleştirirken üniversitelere yerleşecek gençler aile evinden çıkarak ev ekonomisinin bölünmesine neden olmaktadır. Sınıf kökeni olarak işçi bir ailenin çocuğu olan öğrenciler bu koşullara ayak uyduramadıkları için ucuz iş gücü olarak güvencesiz çalışmak zorunda kalmaktadır. KYK kredi ve burslarının ekonomik krizde bir karşılığı olmadığı için yarı zamanlı veya tam zamanlı çalışan öğrenci geçim derdiyle uğraşmaktan bilimle ilgilenememektedir. Ekonomik krizin derinleştiği ve özgürlüklerin faşist hegemonya ile baskılandığı ülkemizde halk gençliği içinde çözüm olarak yurtdışına "kaçma" eğilimi gelişmektedir. Fakat bu kaçma eğilimi bireysel bir "kurtuluş" dahi değildir.

ERKEK EGEMEN DÜZENİN KISKACINDA ÜNİVERSİTELİ GENÇ KADINLAR

Genel öğrenci gençliğin ortak sorunlarının yanında kadın öğrencilerin sorunları var olan cinsiyet eşitsizliğinden kaynaklı daha özeldir. Eğitim müfredatı kadın ve erkek öğrencileri toplumsal cinsiyet rollerine göre şekillendirmektedir. Öyle ki son yıllarda ortaya atılan "Kadın Üniversiteleri" projesiyle eğitim sistemindeki bu çatlak büyümeye devam etmektedir. Kadın kurtuluş

mücadelesinin de gelişmesiyle toplumsal cinsiyet eşitliği üzerine verilen dersler, eğitimler ve kulüpler artmıştır. Erkek egemen devlet ise bu girişimleri kendi erkek egemen niteliğine yönelik bir saldırı olarak değerlendirdi. Yani "kutsal aile" yapısını bozacak her türlü girişim engellenerek kapatıldı. Genç kadınlar üzerindeki hakimiyetini korumak ve geliştirmek için devlete bağlı her aracı kullanmaktan çekinmemektedir. Örneğin KYK yurtlarına gece giriş saati kadın ve erkekler için en geç 23.00'dir. Bu kısıtlama bile esasen kadın veya erkek fark etmeksizin bireyin özgürlüğünü kısıtlayan bir yerde durmaktadır. Fakat erkek öğrenciler yurda istedikleri saatte girebilirken hatta yurda günlerce uğramayabilirken kadın öğrenciler birkaç dakika bile geç kalsa tutanak tutulmakta ve yurttan atılma tehlikesi ile karşı karşıya kalmaktadır. Erkek egemen devlet genç kadınlar üzerinde "ahlak zabıtalığı" yapmaktadır. Gerici bölgelerde okuyan kadın öğrenciler kadın veya erkek hocalardan onların istediği gibi giyinip yaşamadıkları için sınıfı geçmelerinin engellendiği veya engellenmeye çalışıldığı görülebilmektedir. Küçük, feodal kültürün daha yoğun olduğu bölgelerde ev kiralamak isteyen kadın öğrencilere "eve kimleri çağıracakları belli olmadığı" düşüncesiyle ev verilmeyebiliyor. Yine ekonomik olarak bağımsızlığı olmayan kadın öğrenciler ucuz iş gücü olarak çalışmaktadır.

GENÇLİĞİN ÖNCÜ GÜÇLERİNE YÖNELİK SALDIRILARI BERTARAF EDELİM

Bugün üniversitelerde "huzuru"

sağlama adı altında üniversitelerin yönetmelik, yönerge ve genelgesi devrimcilerin öğrenci gençlikle bağı koparmaya, devrimcileri "izole etme"ye kısacası öğrenci gençliğinin örgütlenmesini engellemeye yöneliktir. Örneğin İstanbul Üniversitesi'nin kulüp yönergesinde kulüp üyelerinin "siyasi partiler ile ilişki içinde olamaz" ifadesi yer almasına rağmen ülkücü faşist çeteler kulüplerde propaganda çalışması yürütmektedir. Disiplin cezası alan öğrencilerin de kulüplere girmesi yasaklanmıştır. Üniversitelerde afiş çalışması yapmanın idareden izin almaya tabi tutulması, bildiri dağıtmanın ve pankart asmanın "suç" olarak değerlendirilip yapanlara disiplin cezası verilmesi büyük tabloyu göstermektedir. Bu kurallar, kulüplerde devrimci çalışmalar örgütlenmesinin engellenmeye çalışılmasından başka bir şey değildir. Benzer şekilde güvenliği sağlama adı altında üniversitelerin her köşesi güvenlik kameralarıyla donatılmıştır. Bu kameralar aracılığıyla devrimcileri tespit eden üniversitedeki sivil polis ve faşist ÖGB'ler devrimcileri taciz ediyor ve ülkücü faşist çetelerin hedefi haline getiriyorlar. Ülkücü faşist çetelerin kalabalık şekilde üniversite içinde devrimcilere saldırı, bıçakla saldırılarına rağmen ÖGB ve polisin devrimci öğrencileri uzaklaştırmaya çalışmaları ve hatta direnen devrimcilere saldırımları üniversitelerdeki faşist yapılanma-ÖGB-polis iş birliğini gözler önüne sermektedir.

Devlet boyutlanmış ekonomik kriz ortamının öğrenci gençliği derin-

den etkilediğini bilmektedir ve bu yüzden öğrenci gençlikten gelecek en ufak muhalefette bile ekonomik yaptırımlar uygulayarak onları yıldırma amaçlamaktadır. Boğaziçi Direnişi'nde kamuoyunun gündemine giren ve halen devletin uyguladığı bir yaptırım olarak KYK bursu alan üniversite öğrencilerinin burslarını kesmesidir. Bursun kesilme sebebi "anarşi ve terör olaylarına karışan, öğrenim özgürlüğünü ihlal edici davranışlarda bulunan (direniş, boykot, işgal, yazı yazma, resim yapma, slogan atma vs.) öğrencilere burs ve kredi verilmeyeceği" maddesine dayanmaktadır fakat bu madde 2008 yılında yönetmelikten çıkarılmıştır. Dolayısıyla yürürlükte olan yönetmelikte böyle bir madde yoktur. Bu politika faşist AKP-MHP blokunun ve eli sopalı bekçisi YÖK'ün öğrenci gençliği ve devrimci öğrencileri geri adım attırma politikasından ve keyfi uygulamasından başka bir şey değildir.

Akademik-demokratik mücadele en genel tanımı ile öğrenci gençliğin eğitim alanındaki çeşitli sorunlara karşı kısmi düzeltmeler uğruna verilen hak mücadelesidir. Yani tek başına bir reform mücadelesinin önüne geçmez. Ancak onun bu özü komünistlerin akademik-demokratik mücadeleden uzak durmasını gerektirmez. Zira bilinir ki reformist araçlar dahi pekâlâ bizlerin elinde devrimci bir tarzda kullanılabilir. Kendimizi MLM ideolojisiyle donattığımız, geliştirdiğimiz ve somut durumun somut tahlilini yapıp, ilişkileri can damarından yakalayıp doğru politikalar ürettiğimiz takdirde örgütlü bir düzeye kavuşturacağız. Tarih bize göstermiştir ki bu saydıklarımız yerine getirildiği zamanlar halk gençliği de dahil olmak üzere kitleler akın akın saflarımıza katılmışlardır.

Halk gençliğinin, özeldir öğrenci gençliğin örgütlenip mücadeleyi büyütmesi devrimin geleceği için bir zorunluluktur. Bunun bilinciyle hareket edip, dünyayı temellerinden sarsacak gençliğe dört yandan saldıran faşist diktatörlüğe karşı örgütlenelim, örgütleyelim!

ACELECI, ÇABUK SONUÇ ALMA VE SONUCA ODAKLI TARZI AŞALIM

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Komünist Partisi'nin önderlik ettiği Demokratik Halk Devrimi ve onu gerçekleştirmenin yolu olan Halk Savaşı, emperyalizmin ve onun kuklalarınca uygulanan faşist diktatörlüğün ağır saldırıları altında devam ediyor. Devrimin ve Halk Savaşının bugünkü gerçekliği, Proletarya Partisi'nin hatalarıyla doğrudan ilişkilidir; zaman kavramı açısından hatalar geçmişe aittir, fakat gerçekten geçmişte ya da geride kalması hatalardan öğrenmeye bağlıdır. Hatalarımızın tek bir konu veya alanla sınırlı olamayacağı tahmin edilebilir, bununla birlikte çalışma tarzına özellikle dikkat çekiyoruz. Çalışma tarzı, bütün içeriği kim olduğumuz, ne yapmak istediğimiz ve nasıl bir ülkede veya hangi koşullarda yaşadığımız sorusu içerisinde kazanır. Çalışma tarzımızı devrimimiz ve onu gerçekleştirmenin yolu olan Halk Savaşımıza, onun talep ettiği görevlere uygun olacak şekilde biçimlendiririz. Bu genel göreve bağlı, ona hizmet edecek anlık, dönemsel sayısız alt hedeflerin varlığı dikkate alındığında çalışma tarzının nasıl bir zenginlik içereceği anlaşılabilir. Kim olduğumuz, ne yapmak istediğimiz ve hangi koşullarda yaşadığımız gereğince kavranmış değildir; gizlilik kurallarının ihlali, çalışmalarımızın düşmana açık hâli, kitlelerden kopukluk, savaş gerçeğinden uzak olan şekillenmiş gibi çok temel sorunlar, söz konusu kavrama düzeyinin yansımasıdır. Bugün militan profilmiz, çalışma tarzıyla ilişkisi içerisinde acelecilik, süreci dıştalama ve sonuçlara odaklanma, çabuk sonuç alıcılık gibi zaafarla maluldür.

ACELECİLİK

Acelecilik bir meyvenin olgunlaşmadan yenilmek istenmesi gibidir. Bir hedefe ulaşmak için, yerine getirilmesi gereken koşullar vardır, acelecilikten mustarip olanlar, bu koşulların

farkında değil gibi hareket eder ve istediği gibi bir sonucun oluşması beklentisine girerler. Acelecilik tarz, düşünmeden hareket eder ve genellikle olumsuz sonuçlar üretir. Bu tarz, kaçınılmaz olarak öznelcilik içerir, nesnel gerçeklerden değil, kendisinden, kendi öznel düşüncelerinden hareket eder. Bu nedenle özellikle kitle çizgisinde başarısız, kitle ilişkileri yıkıcıdır. Mao'nun "acele etmek" ile "aceleciliği" birbirinden ayırdığını, "acele etme"yi savunurken, "aceleciliği" mahkûm ettiğini (Seçme Eserler Cilt III, s. 192), aceleciliğin kitle çizgisinde kitlelerin gerçek ihtiyaçları ve kendi başlarına kararlaştırdıkları isteklerin esas alınması, ilkelerini çiğnediğini belirttiğini biliyoruz. Acelecilik tarz bu ilkeleri tanımadığı, kavramadığı için emir ve talimatlara sığır, kitleleri emir ve talimatla harekete geçirmeye çalışır. Acelecilik hastalığı veya Stalin yolunun ifadesiyle "zararlı acelecilik" Mao'nun ısrarla üzerinde durduğu bir sorundur. Mao'nun "proleter devrimci davasının haleflerinde" aradığı koşullardan biri acelecilikten uzak olmasıdır, şöyle diyor: "Onlar alçak gönüllü ve ihtiyatlı olmalıdırlar, kibirden ve acelecilikten kendilerini sakınmalıdırlar."

ÇABUK SONUÇ ALMA ANLAYIŞI

Bu çalışma tarzı da tıpkı "acelecilik hastalığı" gibi öznelcidir. Bu anlayış olguyu sahip olduğu iç çelişkileriyle, bu çelişki içerisinde kurulu "denge" ve ilişkileriyle birlikte düşünmez, ele almaz. Basit ve kaba bir yaklaşımla hareket ettiği için, her seferinde gerçeğin granit yüzüne çarpar, dağılır, başlangıçta bulunan atak, cevval tarzın yerini bir anda yılgınlık, bıkkınlık, vazgeçiş alır. MLM'yi öğrenmek ister, heyecanla işe koyulur, kitaplar alır, eğitim çalışmalarına katılır vs.

Öğrenme bir süreç ve inceleme konusudur; üstelik pratikle ilişkili bir sorundur, çabuk sonuç alıcı hiç böyle düşünmemiştir ve MLM'yi öğrenmekten vazgeçer. İsteklidir ama ısrarlı değildir; hamlecidir ama tek hamlecidir, sürdürücü değildir, coşkulu değil, coşumcudur vs. Çabuk sonuç alma anlayışı, diğer çalışmalar gibi kitle çalışmasında da başarısız kalır. Kitleyle temasa geçmeyi kitlenin örgütlenmesi için yeterli sanır. Örgütlenme sorunuyla kitlelerin gerçekliği arasındaki ilişki sorunu kavramaz, kitlelerden istediği gibi bir karşılık bulamayınca kitleyi suçlar. Hayal kırıklığı, öfke, umutsuzluk çabuk sonuç alıcıya yapışmış özellikler gibidir.

SÜRECİ BÜTÜN GÖRMEYEN, SONUÇ ODAKLI TARZ

Başlangıç ve sonuç ilişkisi genel olarak görece karmaşık bir ara uğrakla birlikte bulunur ve ancak o ara uğrakla "bütün" niteliğini kazanır. Kitle çalışmasından askeri bir eyleme, yazı yazmadan bir etkinliğin örgütlenmesine değin her türlü pratik birbiriyle ilişkili, bazen iç içe geçmiş aşamalardan oluşur. Bu gerçeklik şu ya da bu sınıfa göre değişmez, fakat her sınıfın ele alışı, ilişkilendirme ve süreci yönetme, örgütlenme biçimi değişir. Örneğin pragmatist anlayış sürecin örgütlenmesini, kurulan ilişkileri, bu ilişkilerin niteliğini önemsemez, pragmatizm sonuca odaklanır; kimselerle, nasıl, ne karşılığında vs. yapıldığı pragmatist düşünce açısından talidir, o sonuçla ilgilenir. Kendisi için yararlıysa eğer iyidir, yararı yoksa kötüdür, böyle düşünür, böyle ele alır. Sonuca odaklanan ve kendi dar çıkarını öncelleyen bu bakış açısı ulusalcı, yerelci, kesimci, dar grupçu, kişiselci gibi çok değişik türevleriyle birlikte burjuvaziye ait bir niteliktir. Kautsky'in I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında benimsediği anlayış bu türün tipik örneklerindedir. Kautsky, ulusal çıkarlar adına kendi ülkesinin burjuvazisinin çıkarlarını esas almış, savaş kışkırtıcısı olan Alman emperyalizmini desteklemiştir. Kautsky dar ulusal çıkarlar uğruna, enternasyonal proletaryanın çıkarlarına ihanet etmiştir. Deng Şiaoping ise sonuç odaklı, dar çıkarları esas alan, sınıf işbir-

likçi yaklaşımı "Fareyi tutanın beyaz mı siyah mı kedi olduğu değil, fare tuttuğu önemlidir" sözleriyle formüle etmiştir. Komünistler geliştirdikleri her politikayı, gerçekleştirdikleri her eylemi proletaryanın sınıf çıkarlarına vurarak değerlendirirler. Bu genel yaklaşım dışında bütün eylemlerde en az sonuç kadar sürecin nasıl hazırlandığına, nasıl örgütlendiğine bakarlar. Gerçekleştirdiğimiz bir eylemde, örgütlenen herhangi bir işte bizim sınıf gerçekliğimiz saklıdır. Komünistler tam da bu bilinçle hareket ettikleri için tüm pratiklerini sonuçları itibariyle ya da sonuçtan ibaret ele almaz, süreci bir bütünlük içerisinde değerlendirir ve gerçekleştirirler. Bu tarz, olması gereken ve komünistlerin de ödün vermeyeceği tarzdır, buna rağmen geçmişte de bugün de bu tarzla çelişen, bu tarzı boşa çıkaran pratiklerimizle karşılaşmaktayız. Sonucu esas alan, eylem ve etkinliklerde "Proletarya Partisi'ne yarıyor, ona hizmet ediyorsa doğrudur" anlayışıyla hareket eden yaklaşımlar hatalıdır ve terk edilmesi gereken bir anlayıştır. Proletarya Partisi'nin amaç ve hedefi gerçekleşecek eylemle, işle sınırlı olmayıp sürecin bütününe içerilidir. Örneğin bütün sürecin nasıl örgütlendiği, eylem ve etkinliğin amaç ve hedefine uygun bir çalışma tarzıyla hareket edip edilmediği, eylem dahilinde bulunan yoldaşlarımız açısından geliştirici, ilerletici, eğitici bir rol oynayıp oynamadığı vb. meseleler önemlidir. Bu nitelikleri dıştalan, yalnızca işin gerçekleşmesine odaklanan anlayış değiştirilmemesi halinde değişik mecralara doğru yol almaya açık bir anlayıştır. Böylesi bir anlayışla, Bernstein'in "hareket her şeydir" anlayışı arasında bir yakınlık mevcuttur.

Küçük burjuvazi farklı kesimleriyle birlikte kendi ekonomik ve sosyal yapısına uygun bir düşünceye ve dolaşısıyla bir çalışma tarzına sahiptir. Yukarıda değindiğimiz acelecilik, çabuk sonuç almıcılık, sonuç odaklı hareket küçük burjuvazinin düşünce dünyasına aittir. Burjuvaziye ait bu tarz proleter saflarda devrimci kitle çalışmasını frenlemekle kalmıyor, onu dejenere de ediyor. Daha etkin, ileri sonuçlar için, proleter çalışma tarzını kavrayalım, uygulayalım.

KADINA YÖNELİK ŞİDDETİ ÖNLEMEDE ERKEK EGEMEN DEVLET

Kadın yaşamı mücadele dolu bir yaşamdır. Kadın, ezilen cins kimliğinden dolayı bu mücadeleyi süreklileştirmiştir. Toplumsal cinsiyet rollerinde kadının kendini savunma hali de "pasifize" edilme saldırısı altındadır. Erkeğin güçlü, kadının güçsüz ve güçsüz olduğu kadar da "savunmasız" olması istenmektedir. Erkek egemenliği zor yoluyla kendini savunabilirken/saldırırken kadın sığınarak, terk ederek, "kaçarak", sessiz kalarak kendini savunmak zorunda kalmaktadır. Aksi bir durumda roller değişecek ve erkek egemen düzen yıpranacaktır. Bu nedenle erkek egemenliği mevcut hâkim anlayışın devamlılığını sağlamak için baskı ve zor araçlarını kullanmaktan geri durmamaktadır. Bu araçlar bazen yargı, polis, eğitim kurumları, kimi gerici kurum ve kuruluşlar olarak karşımıza çıkmaktadır.

KADINLARIN YAŞAMINDA ERKEK EGEMEN DEVLETİN DURAKLARI

Coğrafyamızda şiddet gören bir kadının devletle ilk karşılaşması korunmak için gittiği karakollarda olmaktadır. Erkek şiddetine, taciz ve tecavüze uğrayan bir kadın karakola gittiğinde kendisinin korunmasını, şiddet uygulayanın da cezalandırılmasını talep etmektedir. Fakat karşısına erkek egemen devletin "koruyucusu" dikilmektedir. "Ne yaptın da şiddet gördün, o saatte orada ne işin vardı, alkollü müydün, üstünde ne vardı?" gibi soru saldırısıyla kadınlar yıldırılmakta ve birçoğu şikayetçi olmaktan vazgeçmektedir; çünkü devletle ilk karşılaşmasında maruz kaldığı şiddet nedeniyle yargılanarak suçlu ilan edilmektedirler. Bu suç "erkek egemen düzene karşı gelme" suçudur. Devletin "korunaklı alanından" çıkan kadın, şiddet ortamına geri dönerek şiddet görmeye devam etmektedir.

Eski adıyla kadın sığınma evleri, yeni adıyla "kadın konukevleri" de kadınların şiddet gördüğünde çalacakları bir kapı(!) olarak sunulmaktadır. Kadının fiziksel, psikolojik, ekonomik şiddet gördüğünde bu konukevlerinde kalabileceği söylenmektedir. Fakat ülkemizdeki milyonlarca kadın için yalnızca 145 kadın konukevi bulunmaktadır. Konukevlerinin kapasitesi ise 3 bin 482 kişi ile sınırlıdır.

Şiddet mağduru kadınların hem güvenliğini hem de yaşama katılımını sağlamayı amaçladığını belirten bu konukevleri, buralarda kalan kadınların deneyimlerine göre "hapisane" olarak nitelendirilmektedir. Telefon kullanımının yasak olduğu, dışarı çıkmanın izine tabi olduğu (kadınların güvenliği alınmaksızın) belirtilirken sosyalleşme ve hayatın akışına dahil olabilecekleri alanların çok sınırlı olduğu bilinmektedir. Yine burada kalan kadınların deneyimlerine göre konukevlerine "sığınan" kadınların çalışanlar tarafından küçümseyici, suçlayıcı şiddet diline maruz kaldığı belirtilmektedir. Çok sayıda kadın, konukevlerinden ayrılarak şiddet gördüğü eve geri dönmeyi "tercih" et-

mektedir. Nihayetinde bu şiddet devletle iç içe, onun politikaları etrafında şekillenmektedir.

Ülkemizde çoğu kadın sahip olduğu hukuki hakları bilmemektedir. Bu ülkenin yarı feodal yapısıyla da alakalıdır; gerici toplumsal yasalar hukuki hakların önüne geçerek işlevini azaltmıştır. Örf, adet, töre, toplumsal cinsiyet rolleri belirleyicidir. Kadının hukuki haklarını bilmesi bir anlamıyla -yargının erkek egemen niteliği nedeniyle- karşılıksızdır.

İstanbul Sözleşmesi'nin feshiyle beraber 6284 sayılı kanuna da saldırılar başlamıştır. Kadın kurtuluş mücadelesinin ivme kazandığı ve kadın kitlelerindeki bilinçlenmenin arttığı dönemlerde devletin bu yönlü saldırıları olmuştur, olmaya devam edecektir. Yargının erkek egemen devletle olan bağı maskelenemeyecek bir düzeye erişmiştir, ona hizmet etmektedir. Sözleşmenin feshedildiği ay 28 kadın katledilmiştir. Bunun üzerine açıkla-

ma yapma gereği duyan AKP Kayseri Milletvekili Hülya Atçı yüzü bile kızarmadan "Hiç mi kadınların payı yok bu şiddette" diyerek katledilen kadınları suçlamıştır.

Boşanmak isteyen kadınların mahkeme salonlarında "yargılanma" süreci de yargının erkek egemen niteliğini gün yüzüne çıkaran süreçlerden biridir. Boşanmak istemeyen erkek duruşmalara katılmadığı sürece mahkeme ertelenirken kadın "evliliğe" mahkûm edilmektedir. Boşanma sürecinde mal bölüşümü, nafaka hakkı, çocukların vekaleti, barınma sorunu gibi bir dizi yükü kadının düşünmesi gerekmektedir; çünkü devlet boşanan kadının bunları göze alması gerektiğini her fırsatta dile getirmekte-

bazen failin hapisaneden çıkmasına bile gerek yoktur. Devletin kendini "en güçlü" ilan ettiği yer olan hapisanelerde 2015 yılında Leyla Avcı, Metin Avcı tarafından "pembe oda" da meyve bıçağıyla katledilmişti!

Geçmişten günümüze katbekat artarak devam eden kadın cinayetleri tesadüf değildir. Tutuklanan failerin bir kısmının daha önceden de suç geçmişleri olduğu bilinmesine rağmen açık hapisanelerden izin verilmekte ve devlet eliyle kadın katliamlarının önü açılmaktadır. Örneğin, 2021'in mayıs ayında ise koronavirüs tedbirleri kapsamında serbest bırakılan ve birçok suçtan sabıka kaydı bulunan ayrıca hakkında uzaklaştırma kararının da olduğu bilinen Mehmet Erdoğan, Zeynep Erdoğan'ı katletmiştir. Zeynep Erdoğan'ın katledilmeden 6 ay önce kasten yaralama suçundan Mehmet Erdoğan'a dava açtığı öğrenilmiştir.

Bu yılın nisan ayında basına yansıyan kadarıyla dört kadın hapisaneden izinli çıkan failer tarafından katledildi. 5 Nisan'da Elâzığ'da Fırat Alan, pandemi nedeniyle hapisaneden izinli çıkıp gittiği evinde eşinin annesini ve kardeşini katletti. 11 Nisan'da Elif Göbelek ertesi gün ise yine Adana'da Elif İyik katledildi.

dir. Nafaka hakkına yeni düzenleme getirileceği konuşulurken zaten devlet yardımıyla çok sınırlı faydalana-bilen kadınlar ekonomik bir saldırıyla karşı karşıya kalarak boşanmayı en son seçenek olarak düşünmektedir.

Yargı, devletin erkek egemen niteliğinin devamlılığı için kadınların kalemını kırarken şiddet failerini korumayı da ihmal etmemektedir. Çocuk istismarcıları, kadın katilleri, tacizci ve tecavüzcüler kimi zaman tutuklanmamakta kimi zaman da ödül gibi cezalarla birkaç ay içinde tahliye edilmektedir. Tahliye olan şiddet faileri ise ilk iş olarak hakkında şikayetçi olan kadınları bulmaktadır.

KORONA TEDBİRLERİ KAPSAMINDA İZİNLI KATLİAMLAR

Hapisaneden koronavirüs tedbiri kapsamında izinli çıkan tutukluların evli ya da boşanma aşamasında oldukları kadınları katletmeleri özellikle bu ay gündeme gelmiştir. Hatta

Son zamanlarda gündeme gelen seçimler dolayısıyla da kadın cinayetleri iktidar tarafından oy toplama aracı olarak kullanılmaya başlandı. Geçen günlerde Erdoğan'ın şiddet gören kadınların yakınlarıyla iftar yapması ve cinayetlerin önlenmesi için "çok daha iyi uygulamalar" geliştirecekleri söylemi, kaybettiği gücünü yeniden kazanmak için verdiği boş vaatlerden ileriye gitmemektedir.

Devlet, kadın katliamlarını önlemek için hiçbir girişimde bulunmamakta, devletin yargısı katillere işlememektedir. Tepki çekmemek adına göstermelik cezalar verilmekte, bu cezalar da da sonradan indirime gidilmekte ya da af kapsamına dahil edilmektedir. Buradan da anlaşıldığı üzere devletin tüm mekanizmaları kadınların katledilmesine göz yummakta, mücadele eden kadınları da yargısıyla, şiddetiyle engellemeye çalışmaktadır. Bu şiddet döngüsü ancak örgütlü mücadele ile bertaraf edilebilir.

ASYA-PASİFİK'TE EMPERYALİST ÇEKİŞMENİN YANKILARI SÜRÜYOR

Pakistan'da 2018 yılında başbakanlığa gelen İmran Han ve hükümeti, geçtiğimiz günlerde Pakistan parlamentosunda yapılan güven oylamasının ardından yönetimden düşürüldü.

Son dönemde özellikle benzin ve doğal gaz fiyatlarındaki artış, halktan Han liderliğindeki hükümete yönelik ciddi tepkilerin yükselmesine sebep olmuştu. Ayrıca Han'ın artan dış borç ve IMF ödemelerine yönelik kemer sıkma politikaları, 2018 yılında onu iktidara getiren yolsuzlukla mücadele ve ekonomik standartların yükseltilmesi gibi vaatlerinin tersi yönde ilerliyor oluşu da popüleritesinin zayıflamasına sebep olan unsurlardandır. Bu durum ise Pakistan gibi sistem içi klik çatışmalarının her zaman yoğun ve keskin olduğu bir ülkede, muhalefet konumunda bulunan diğer sistem partilerine hükümete yönelik hamle şansı vermiştir. Muhalefet, iktidarın halk nezdinde yıpranmışlığı ve hükümetin ittifaklarında yaşanan çatlaklardan faydalanarak 3 Nisan'da ekonomi ve dış politikada kötü bir yönetim sergilediği gerekçesi ile, parlamento güven oylaması talebinde bulunmuştur. Bunun üzerine parlamento başkanı Suri, muhalefetin "dış güçlerle" bağlantılı olarak bu hamleyi gerçekleştirdiğini iddia etmiş, bu sebeple de gensoru önergesini reddetmiştir. Akabinde meclisi fesheden İmran Han erken seçim ilan etmiş, 90 gün içerisinde yeniden seçim olacağını duyurmuştur. Ancak muhalefet kararı yüksek yargıya taşımış ve lehlerinde çıkan karar neticesinde gensoru oylaması gerçekleşmiştir. 342 vekilden 172'sinin oyuna ihtiyaç duyan muhalefet, 174 vekilin "Hayır" oyu kullanması üzerine güvenoyu girişimini başarıya ulaştırmıştır. Tarihi boyunca hiçbir başbakanın görev süresini tamamlayamadığı ülkede, İmran Han da geleneğin devamcısı olarak görev süresi dolmadan iktidardan alınmıştır. Krizin başından bu yana bu girişimin Batılı dış güçler tarafından organize edildiğini iddia eden İmran Han'ın görevden alınması ile birçok kentte protesto eylemleri düzenlenmiştir.

"DIŞ GÜÇLERİN KOMPLOSU" VE HAN HÜKÜMETİNİN DIŞ POLİTİKASI

Pakistan, Hindistan ile Keşmir meselesi başta olmak üzere birçok konuda ihtilaf halinde bulunmaktadır.

Bununla birlikte emperyalist kamplar arasında bir tercih yapma ve ilişki geliştirme noktasında da Hindistan'ın tuttuğu pozisyon, Pakistan açısından belirleyici olmaktadır. Birbirlerine benzer biçimde, bölgede emperyalistlerin vekaletine aday olan bu ülkeleri karşı karşıya getiren bir diğer unsur da bu vekalet talebinin getirdiği zorunlu çelişkidir. Bu ihtilafli pozisyonun varlığı, bu iki ülkenin farklı emperyalist aktörlere endekslenmesine sebep olmakta, bununla birlikte angaje oldukları emperyalistlerin çelişik durumu vesilesi ile de ihtilafları da bu çelişkinin seyrine göre artmaktadır.

Pakistan devrik hükümetinin Batılı dış güçlerin "komplo" düzenlediği iddia-

sının karşılık bulmasının sebebi, bölgede gergin durumda olan emperyalist çelişkiler ve Pakistan üzerinde de bu çelişkinin ağırlığının büyük bir biçimde hissediliyor olmasıdır. Çin emperyalizmi ile olan ilişkileri, geçmişten bu yana yoğun ve derin biçimde ilerlemektedir. Son olarak Çin'in "tek kuşak tek yol" politikasının önemli ayaklarından biri olan Pakistan-Çin ekonomik koridoru, Pakistan'ın uluslararası düzlemde en önemli ekonomik ilişkisidir. En büyük limanlarından Gwadar'ın işletmesinin Çin'e ait olduğu bilinirken bu limanın Çin tarafından askeri amaçlarla kullanıldığı veya kullanılacağına yönelik ABD'den gelen açıklamalar bulunmaktadır.

ABD emperyalizmi ile ilişkisine kıyasla Rus ve Çin emperyalizmi ile daha derin bağları bulunan Pakistan, bu ilişkileri emperyalistlerin birbiri arasındaki çelişkilerin şiddetinin görece düşük olduğu dönemlerde sürdürebilse de bazı dönemlerde bu pragmatik politika karşılık bulmamaktadır. Rus Sosyal emperyalizminin Afganistan işgalinde Pakistan ve ABD, Taliban ve

Hakkaniyer gibi bölgedeki gerici unsurları silahlandırmış ve Ruslara karşı lojistik-ekonomik destek sağlamışlardır. '90'lı yıllarda Taliban iktidarı ve 2001 ABD işgalinin ilk döneminde Pakistan-ABD ilişkileri yol kat etmiştir. Ancak işgal süresince ABD'nin Pakistan sınırları içerisinde Taliban'a karşı gerçekleştirdiği askeri operasyonlar sebebi ile Taliban Pakistan'ı da hedef almış, birçok saldırı gerçekleştirmiştir. Tüm bunlar Pakistan halkında anti-emperyalist ve özellikle ABD karşıtı bir eğilimi geliştirmiştir. Bu durum Pakistan'ın ABD ilişkilerinde bir handikapa dönüşmüş ve ilişki Hindistan-ABD arasındaki trafiğin yoğunlaşması ile kopma noktasına gelmiştir. İmran Han 2018 seçimleri öncesinde

bu durumu kullanmış, ABD ve Batı karşıtı söylemler üzerinden iktidara gelmiştir. İktidar sürecinde de Rusya ve Çin ile ilişkilerini derinleştirirken, özellikle Afganistan'da Taliban'ın tanınması ve meşru görülmesi için yoğun çaba sarf etmiştir.

DERİNLEŞEN EMPERYALİST ÇEKİŞMELER VE OLUŞMAYA BAŞLAYAN İTTİFAK SINIRLARI

Emperyalizme bağımlı ülkeler bazı süreçlerde bir emperyalist kutup ile daha derin bir bağımlılık ilişkisi taşısa da derin bağımlılığının bulunduğu emperyalistlerin boşluk bıraktığı veya olanak verdiği ölçüde başka emperyalist unsurlarla da ilişki geliştirebilmektedir. Bazen bizzat bu ilişkinin kendisi bir vekalet rolü de olabilmektedir. Emperyalistlerin çelişkilerinin derinleştiği dönemlerde ise büyük ölçüde bu gerginliğin net bir biçimde tarafı olmak durumunda kalmaktadırlar. Geçmişte Pakistan ABD ile bu minvalde ilişki geliştirme olanağı bulsa da içinden geçtiğimiz süreçte bu durumun tersine döndüğünü görmekteyiz. Özellikle ABD'nin AKUS ve

Hint-Pasifik politikaları, Pakistan'ın Çin emperyalizminin bu kuşatmayı delmesine olanak sağlayacak biçimde konumlanmasıyla sonuçlanmaktadır. Buna paralel Hint-ABD ilişkilerinin de benzer biçimde ilerlediği, ABD'nin bir biçimde Hindistan'ı bu kuşatmanın tarafı yapmak için çaba harcadığı görülmektedir.

Ukrayna'nın Rusya tarafından işgale uğramasının hemen ardından İmran Han Kremlin'e gitmiş, böylece geçmişte yürütüldüğü iddia edilen "orta yolcu" siyasetin gidebileceği sınırların da nasıl tüketileceğinin ispatı olmuştur.

SİSTEM İÇİ KLİK ÇATIŞMALARINDA ETKİSİZLEŞEN PARLAMENTO

Parlamente sistemin özellikle bağımlı ülkelerde hem yönetimde etkisiz hem de emperyalist yönlendirmeye son derece açık olduğu bilinmektedir. Pakistan'ın kuruluşundan bu yana 33 yıllık cunta yönetimi dışarıda bırakılırsa, görev süresini tamamlayan hiçbir hükümetin bulunmayışı da bunun en net örneklerinden biridir. Bu sadece sistem içi kliklerin yoğun çelişkilerinin oluşu değil, bu çelişkilerin idare edilmesi veya çözülmesinde parlamentonun hiçbir etkisinin olmamasının da sonucudur. Bugün İmran Han "Batılı güçlerin komplosu" ile görevden düşürüldüğünü iddia ederken, geçmişte Benazir Butto Amerikancı olmakla suçlanmış, suikast ile öldürülmüştür. Yani emperyalist arenadaki çekişme, sistemi bağımlılık üzerine kurulu ülkelerde daha şiddetli bir biçimde açığa çıkmakta ve klik çekişmesi de daha sert yürümektedir.

Bu çekişmenin karşılık bulması ise objektif koşullardan ileri gelmektedir. İmran Han'ın bu çekişmede geri pozisyona düşmesinin en büyük sebebi de bu koşullardır. Kitlesel desteğin azalması, bir hükümetin karşıt kliklerce açık hedef haline gelmesi demektir. Son dönemde izlenen ekonomik politikalar, bu politikalar ile ortaya çıkan enflasyon ve dış borç, Han hükümetine karşı yoğun halk öfkesinin birikmesine yol açmıştır. Esasta bu tepki örgütlü bir biçimde sisteme yönelme ve değiştirme potansiyeli de taşısa, önderlikten yoksun kitleler sistem içi klik mücadelesine angaje edilmektedir.

Pakistan'da yaşanan süreç de bu biçimde cereyan etmektedir.

YAKLAŞAN SEÇİM ÖNCESİ KARDEŞLEŞME, “UŞAKLIĞA DEVAM” İÇİN TAVİZ HALİ

Ekonomik ve siyasi arenada çelişkilerin gittikçe keskinleştiği, keskinleşen çelişkilerin kendi kovuğunda değil bir bütün arenanın ortasında yerini bulduğu bir süreçte faşist diktatörlük, nefes alabileceği bir süreç yaratmak için yoğun tempoyla çalışıyor. Halkın sefalet içinde yaşadığı, ekonomik krizi başta temel gıda ürünleri olmak üzere zamlarla fırsata çeviren egemen sınıfların “dış politika”da takındıkları tavır ise başkalaşmak zorunda kalıyor. Faşist AKP-MHP bloku hamaset siyasetiyle başta kendi kitlesi olmak üzere geniş halk yığınlarını etkileme amaçlı çılgın söylemleri tekrarlayadursun, bağlı karakterinden kaynaklı faşist diktatörlüğün hiçbir kliğinin “dış politikada” emperyalist efendilerinden bağımsız nefes dahi alamayacaklarının altını çizmek gerekmektedir.

Bununla beraber yukarıda bahsettiğimiz efendi-uşak pozisyonu, TC’nin ringde daha dış geçirebilecek rakipler bulmasını engellemektedir. Efendilerin emperyalist çıkarlarıyla fiili haksız savaş ve işgallere varan dalaşları, uşakların da kırıntıların peşinde ağızlarından salyalar akarak gitmesini beraberinde getirmektedir. Emperyalistler arası çelişkilerin keskinleştiği süreçte, genişleyen manevra alanını kullanan Erdoğan’ın “eyy Amerika” çıkışıyla S. Arabistan’ı hedefleyerek söylediği “enayi deği-

liz, hesap sormasını biliriz” iddiası aynı denklemin ürünü değildir. Bir tarafta ciddi politik bir etki yerine sadece mizahı yapılmaya layık görülen bir söylem varken diğer yandan her ne kadar son tahlilde buna cüret edecek gerçekliği olmasa da kısmi anlamda tartışılmaya layık görülen bir etki yaratan söylemden bahsetmekteyiz. Osmanlı’dan devralınan şantaj ve pazarlama politikaları, bugün güncel söylemlerle devam etmektedir.

Ancak emperyalist devletlerde etki alanı oldukça büyüyen ekonomik ve politik krizin, ülkemiz gibi yarı sömürge devletlerdeki etkisi çok daha boyutlu olmaktadır. Bu sürecin seçim arifesinde yaşanması ise seçim öncesi hükümet ve muhalefetin (Türk hâkim sınıflarının farklı kliklerinin) farklı salvolarını da doğurmaktadır. Bundan önce görünenin aksine daha yumuşak bir dış politika ve bu çerçevede kurulan dış ilişkiler; yatırım, yardım, borç gibi olgularla ekonomik krizin etkisini kısa süre de olsa azaltma ve iktidarı sürdürme gayesinden başka bir şey değildir. Erdoğan’ı “hesap soracağız”dan Cemal Kaşıkçı davasını S. Arabistan’a devredekadar “ilişkileri normalleştirme” görüşmelerine mahkûm eden de bu gerçeklik olmaktadır. Örnekteki bu iki devletin nasıl ve neden normalleşme yoluna girdiği ise basittir.

Burjuva-feodal kalemşörlerin dahi dillendirdiği şekliyle: yaklaşan seçim öncesi Suudi finansının seçimlere girmesi ve Erdoğan’ın kazanmasına yardımcı olması istemi. Ülkeye yatırımlar, paralar bekleyen kliğin bu davetine icabet eden S. Arabistan ise meseleye daha garantici yaklaşarak Erdoğan sonrası sürece de hazırlığını yapmaktadır. Ne de olsa böylesi ucuz pazarı bulmuşken yarın iktidar değişse dahi ilişkilerin yine bu gayeyle süreceği bilindiğinden hazırlıklar da ona göre yapılmaktadır.

Bu noktada Ethem Sancak meselesi de oldukça önemli bir örnek olmaktadır. “ABD desteğiyle iktidara geldik” dediği için AKP’den ihracı istenen Sancak’ın aynı konuşmasının devamında söyledikleri de ilgiye mazhar olmaktadır. “Biz adam kesen birçok ülkeyle kardeşiz (...) İsrail ile de barıştık” diyerek Suriye (Esad) ile “barışmanın” önünde hiçbir engel olmadığını altını çizmesi, yukarıda verdiğimiz doneler ışığında egemenlerin sınıfsal karakterini yansıtan önemli bir itiraf olmuştur. Faşist klikler açısından dış politikada önceki dönemlere ya da kadrolara çıkarılan faturalar, krizin derinleşmesi ve etkisini oldukça hissettirmesiyle daha çabuk müdahalelerin gerçekleştirilmesini beraberinde getirmektedir. Komprador burjuvazi, emperyalist

tekellerin taşeronluğunu yapma ve onlara uşaklıkta yeminli olma durumunun “hakkını vermek” için seçim öncesi bu yumuşamayı gerçekleştirmek zorunda kalmıştır. Zira yaşanan kriz, sefaletle karşı halkın kabaran ve sokağa yansıyan öfkesini engellemek zor, baskı, faşist ablukayla yeterli olmamaktadır. İktidarını sağlamlaştırmak için emperyalistlerin gözüne yeniden girmek isteyen Erdoğan’ın ekonomik ve siyasi anlamda her türlü tavizi vermeye açık olma hali devam edecektir. Bu tavizlerin faturası yine halka yıkılacak, dış politikadaki “kedilik” geniş halk yığınlarına karşı “aslan” gibi kükreme olarak dönecektir. Ancak bu kükreme, her türlü hakkı gasp edilip sefaletle itilen geniş halk yığınlarının kabaran öfkesini durduramayacaktır. Bu öfkenin seçim gündemiyle cılızlaştırılmasına, yoksulluğu yaratan sistemin kendisini yeniden örgütlemesine izin vermeyecek olan ise devrimciler ve komünistler olacaktır. Komünistlerin görevi, hâkim sınıfların sınıfsal karakterinden kaynaklı sosyo-ekonomik yapının tasfiye edilmeden halkın kurtuluşunun olmayacağını, bu kurtuluşun ise Demokratik Halk Devrimi bayrağı altında örgütlenerek mücadele etmekten geçtiğini kitlelere kavratmak, bu uğurda kitleleri savaştırmak etmek ve iktidara yürüme olacaktır.

ANTİGONE TRAGEDYASI VE ÖLÜYÜ GÖMMEME CEZASI

Antigone oyunu, Antik Çağ oyun yazarı Sofokles tarafından kaleme alınmıştır. Oyun M.Ö. 5. yüzyıldaki toplumsal düzeni, sınıf farklılıklarını, ataerkilliği, “kahramanları” ve “anarşistleri”; yalın, kinayeli ve vurgulu bir dille anlatır. Oyun, dönemin köleci devlet zorbalığının oyundaki temsiliyeti olan Kral Kreon ile Kreon’un zorba buyruğuna baş eğmeyen ve ölümü de göze alan Antigone’nin arasında geçen olayları anlatır. Oyun boyunca Antigone’nin egemen devlete karşı başkaldırışını ve bir adım bile geri adım atmadığını çarpıcı bir biçimde görürüz.

Peki, Antigone’nin kral buyruğuna başkaldırmasına ve bu başkaldırmasının Kral Kreon’un iktidarını sarsmasına sebep olan şey nedir? Antigone’nin ölü olan erkek kardeşi Polyneikes’i inanç ve geleneklerine yaraşır bir biçimde gömmeye çalışmasıdır. Kısaca özetlememiz gerekirse Polyneikes, erkek kardeşi Eteokles ile kavga eder ve sonrasında Thebes’ten sürgün edilir. Ordusuyla daha sonra Thebes’i kuşatan Polyneikes ile kardeşi Eteokles birbirlerine karşı bire bir savaşırken ölürlür. Bu savaştan sonra tahta geçen Kral Kreon, vatani için savaşan Eteokles’e gelenek ve inançlarına uygun cenaze töreni düzenlerken, ibret olması adına “hain” ilan ettiği Polyneikes’in cesedini kurtların, kuşların parçalaması için savaş alanında bırakmıştır: “Polyneikes’in ölüsüne saygı duyup cenazesini gömmeye kalkışacak kişinin cezası ölümdür.” Antigone haberi alır almaz ölüm pahasına kardeşlik vazifesini yerine getirip Polyneikes’i inançlarına uygun bir şekilde gömmeye karar verir. Antigone tragedyası böyle başlar.

Sofokles her ne kadar oyununda Polyneikes’e verilen cezanın üstünde durmasa da biz bu yazımızda ölüyü gömme yasağının, cezasının; nereye dayandığına, anlamına, tarih boyunca ezen ve sömüren devletlerin “vatan haini” ilan ettikleri insanları, düşmanlarını bu yöntemle nasıl hiçleştirmeye çalıştıklarına değineceğiz.

Geleneklere veya usule uygun gömülmeyenler hakkında farklı inanç-

larla paralel farklı yorumlar yapılmıştır çağlar boyunca. Antik Yunan mitolojisinde gömülmeyen insanların sonsuza dek ölümler diyarı ve cennet arasında kalıp sonsuza kadar ıstırap çekeceklerine inanılır. Aynı şekilde Romalılar Hristiyanlık ve Musevilik ile tanışmadan önce cenaze törenlerinin uygun bir şekilde yapıp gömülmeyen insanların yüz yıl sürecek bir ıstırap çekeceklerini düşünmüşlerdir. Benzer biçimde semavi dinlerin inancında da gömül-

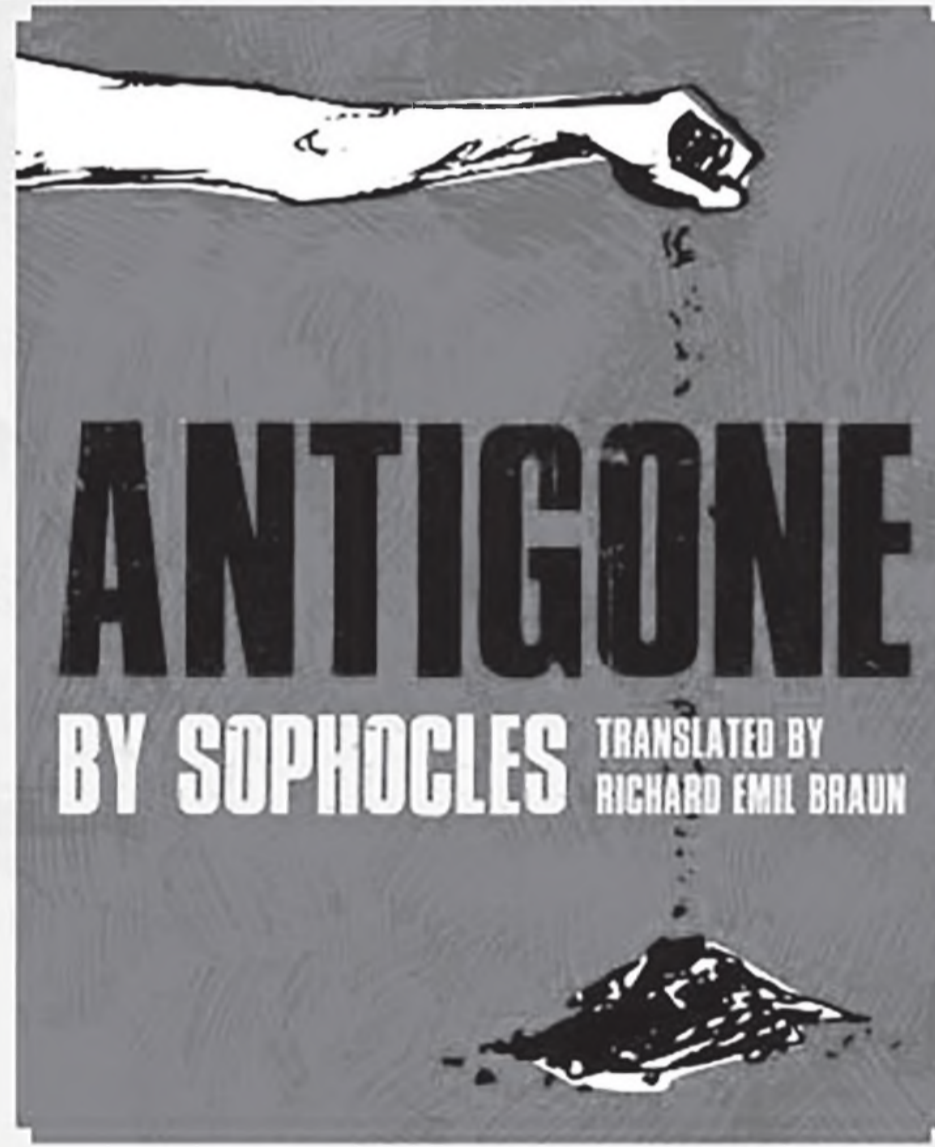
denleri çürüyene kadar çıplak halde bırakmaları bir gerçektir. Özellikle sömüren, gerici devletleri temellerinden sarsan devrimcilerin, aydınların, ilericilerin ölümlerine bile saygı duyulmayıp yakarak yok edilmeye çalışılmaları, mezarlarının tahrip edilmesi, bilinmeyen bir yere gömülmeleri bir gerçektir. Tarih boyunca sömüren devletlerin gelenekleri haline gelmiş bu politikalar geleceğin tarih sayfalarına ışık olmuş insanları fiziksel olduğu kadar fikirselsel olarak

“başkaldıranların” bedenlerini, mezarlarını yok etme çabası güdüyor. Çünkü “başkaldıranlar” devletin otoritesini tanımamış; özgür bir gelecek istemiş veyahut topraklarında bağımsız bir devlet... Bu, egemenler açısından sarsıcı ve önü alınmaz ise “yıkıcı” bir durum.

Bugün gerilla cenazelerine, mezarlarına, tutsakların cenazelerine yapılan saldırıların nedeni de budur. Biz bu mücadelede ölenlerimize anlam yüklüyoruz, devlet ise bu anlamı silikleştirmeye, yok etmeye çalışıyor. Bizim ölümlerimize yüklediğimiz anlam, bir bedene yüklenen anlamdan daha fazlası. Bu kavgada ölenlerimiz, bu mücadelenin süreceğinin, bayrak yarışının devam edeceği anlamına gelir. Devlet bu anlamın ne olup olmayacağına karar vermek istiyor. O bedene hiçbir anlam ve değer yüklenmemesi için çırılçıplak soyuyor, zırhlı araçların arkasında sürüklüyor ya ATK’lerde, kimsesizler mezarlığında yıllarca bekletiyor.

Egemenlerin bu sistematik “yok etme” saldırısının örneklerini bugün yaşıyoruz. Aylarca ATK’de tutulan Halk Savaşçıların cenazeleri, HPG gerillalarının cenazelerinin toprağa nakşedilmesi engellenmek istenmiştir. Hapishanelerde katledilen tutsakların cenazelerini ibadethaneler kabul etmiyor, cenaze araçları verilmiyor, cenazeye katılımlar engelleniyor. Bizi tarihten ve bu mücadeleden silmek isteyenlere, hiçleştirmeye çalışanlara karşı biz ölümlerimize anlam ve değer yüklemeye devam edeceğiz. Bunun da salt bir “gömme” ve “bir karış toprak” olgusundan daha fazla anlam kazandığını bilince çıkaracağız.

Antigone oyununun M.Ö. 5. yüzyılda yazılan bir oyun, aradan 2500 yıl geçmesine rağmen egemenler “ölmeyi” de gömülmeyi de belirlemek istiyor. Ölümlerimizi hiçleştirmek ve değersizleştirmeye çalışmak devletin göreviyse, bizim görevimiz de ölümsüzleşmelerimizin mücadelesini ve kavgasını sahiplenmektir.

meyen insanların ruhlarının rahat etmeyeceğine inanıldığına rastlanabilir. Bu inançlar doğrultusunda ölüyü gömmemek öldürülen insanların “öbür dünyada” da acı çekmesini ve yakınlarının da yaşarken acı çekmesini sağlamaktır.

Bu inançların dışında tarih boyunca birbirleriyle savaşan büyük toplulukların, devletlerin öldürdükleri sıradan olmayan kişileri itibarsızlaştırma, kendi üstünlüğünü kanıtlama amacıyla savaş meydanında be-

da yok etme, bu insanları hiçleştirmeye ve unutturma politikalarından başka bir şey değildir. Bütün tarih-sınıf savaşı tarihi- bu örneklerle doludur.

ÖLÜLERİMİZDEN BİLE KORKUYORLAR!

Egemenlerin, kendisine başkaldırıcı öldürmesi, bedenlere işkence yapması dün başlayan bugün ise devam eden bir saldırdır. TC devleti de kuruluşundan bugüne “ölülerle” savaşını sürdürüyor. Her süreçte devlet,

PLASTİK ATIK İTHALATI İLE ÇÖPLÜĞE DÖNEN TÜRKİYE

29 Mart'ta gazeteci Kit Chellel'in Londra'daki 3 TESCO geri dönüşüm kutusuna GPS cihazı yerleştirerek başlattığı araştırmada, yola çıkan plastik çöpün 3 bin 200 kilometre yol alarak Adana kıyılarına ulaştığı öğrenilmişti. Kit Chellel'in "Bir Poşetin 3200 Kilometrelik Yolculuğu, Geri Dönüşümle İlgili Karmaşık Gerçeği Ortaya Koyuyor" başlıklı yazısında plastik çöplerin yolculuğunu anlatırken son durağın Adana olması birçok tartışmayı ortaya çıkardı. Kit Chellel konuşmasında: "GPS'lerden birinin Adana'da bir sanayi bölgesinde olduğunu gördüm. Civarında tespit edebildiğimiz bir geri dönüşüm tesisi yoktu. Alana bakmaları için gazetecileri gönderdik. Deponun dışarısında yığılmış tonlarca Avrupa çöpi buldular. Burası bir geri dönüşüm tesisi değildi. Başka yere boşaltılmak üzere bekliyorlardı." dedi. Araştırmanın sonunda başka bir gerçek de açığa çıkmış oldu. Son yıllarda Türkiye Avrupa'dan binlerce ton plastik atık ithal etti. 2021 yılında da Avrupa'nın çöpünü ithal etmede ilk sıraya yerleşti.

Birçok çevre örgütü buna itiraz ederken bu atıklar havayı, suyu, toprağı ve insan sağlığını etkilemeye devam ediyor. Devletin ise yasaklamak yerine "denetim" yapması sonuç vermiyor.

Avrupa İstatistik Kurumu'nun açıkladığı verilere göre; 2019'da 580 bin ton, 2020'de 660 bin ton, 2021'de

580 bin ton plastik atık çöp Avrupa'dan ithal edildi. Bu rakamlar Avrupa'nın atık ihracatının yaklaşık yüzde 30'larına denk geldiğini ortaya koydu. Greenpeace açıkladığı verilerde ise 2019 ve 2020 yıllarında sırasıyla İngiltere'den yaklaşık 360 bin, Belçika'dan 220 bin, Almanya'dan 200 bin, İtalya'dan 100 bin, Hollanda'dan ise 80 bin ton plastik atık ithal edildiğini belirtti. Bu çöpler, Türkiye'nin topraklarını kanserojen maddelerle zehirlerken, Çevre Bakanlığı'nın detaylarını vermediği ve "Adana'nın toprağında zehir yok" dediği açıklamanın aksine Greenpeace raporu ise alınan toprak ve kül örneklerinde, kanser gibi ciddi sağlık problemlerine yol açtığı bilinen *dioksin ve *furanlara rastlandığını bilimsel olarak ortaya koydu. Türkiye'de yetkililer sıkı denetimler yoluyla plastik atık ithalatında önemli gelişme kaydettiklerini söylese de Eurostat ve UK Trade Info 2021 verileri bunun çelişkili olduğunu belirtti.

Türkiye, plastik atık ithalatında üç yıldır ilk sırada yer alırken geri dönüşümde ise Avrupa'da son sıralarda yer aldı. Ekonomik Kalkınma ve İş Birliği Örgütü (OECD) rakamlarına göre ise Türkiye'nin geri dönüşüm oranı sadece yüzde 12 olarak belirlendi.

İSTENMEYEN ÇÖPLER

'Türkiye'nin geri dönüşümde son sıralarda olmasına rağmen neden bu

kadar çok atık ithal ediyor?' sorusuna cevap aradığımızda ise karşımıza şöyle bir tablo çıkıyor. Plastik atık ithalatı, Türkiye gündemine Çin'in 2017 yılında ithalat yasağı alması ile ortaya çıktı. 2017 tarihine kadar dünyadaki plastik atıkların yüzde 80'ini ithal eden Çin, atık ithalatını kısıtlama kararı aldı. Bu kararın temel nedeni ise plastik atıktan elde edilen geri dönüşüm malzemesinin kalite olarak düşük olmasıydı. Bununla beraber atıkların kontrolünü sağlayamıyordu. "Kalitesiz ürün" imajından kurtulmak ve merdiven altı üretimden kaynaklı oluşan çevre kirliliğine son vermek adına 2018 yılında getirilen yasaklarla uygulamaya konuldu. Çin'in artık almadığı bu atıklar Hindistan, Endonezya gibi diğer Asya ülkelerine gönderilmeye başlandı. Ancak bu ülkeler de Çin gibi plastik atık ithalatına yasaklar koydu. Bunun sonucunda ise istenmeyen atıklar büyük oranda Türkiye ve Vietnam gibi ülkelere gönderilmeye başlandı.

"GERİ DÖNÜŞEMEYEN" ATIKLAR

Türkiye atık ithalatı ile birlikte plastikten ucuz hammadde elde edebilmek için geri dönüşümde sektör oluşturmaya başladı. Türkiye'nin plastik hammaddesinde dışa bağımlı olmasından dolayı her yıl 8 milyon ton plastik hammaddesi ithal ediyor. Bu oranın yüzde 9'u ise artık ithal edilen atıklarla karşılanıyor. Çevre Mühendisi Prof. Dr. Mustafa Öztürk, Türkiye'deki geri dönüşüm sektörünün

neden ithal plastik atığa yöneldiğini şöyle anlatıyor: "Kâğıt, cam, plastik, organik atıklar birlikte atılıyor. Sonradan ayrıştırılan plastiğin içinde de yüzde 30'lara varan fireler veriliyor. Yani sadece geri dönüşebilir plastik olmuyor bu atıkların içinde. Geri dönüşemeyen ambalaj atıkları gibi plastikler de oluyor. Bunları tek tek insan gücüyle ayrıştırmak gerekiyor. Bu da çok maliyetli. O yüzden kaynağından ayrışarak Türkiye'ye ithal edilen plastikler daha değerli geri dönüşümcüler için."

Türkiye'de yaklaşık 5 bin geri dönüşüm tesisi bulunuyor. Bu tesisler ithal edilen atıklardan dolayı ya da dolaysız olarak kâr elde ediyor ve devlet geri dönüşüm şirketlerine önemli miktarda teşvik ödüyor. Yasa gereği Türkiye'ye gelen atıkların yüzde 99'unun dönüşmesi gerekiyor ancak tamamında bu geri dönüşüm sağlanmıyor. Yasaların gerçeklerle örtüşmediği noktada ise geri dönüştürülemeyen plastik atıkların bir kısmı yakılmaya gönderiliyor. Diğer yandan ya ormanların arasına gömülüyor ya da doğaya atılmış olarak karşımıza çıkıyor.

Tüm bu yaşanan sorunlardan kaynaklı 2021'in temmuz ayında Türkiye'de çevre örgütlerinin ve kamuoyunun baskısıyla plastik atık ithalatına karşı yasak getirilmiş ancak geri dönüşüm sektörünün itirazları ve hammadde ihtiyacından kaynaklı oluşan taleple bu yasak kısmen kaldırılmıştı. Ancak geri dönüşüm ile ilgili şirketlerin verileri saklaması, TÜİK'in istatistik açıklamaması, hangi şirketin ne kadar atık depoladığı, kotaya uygunluk, fire oranlarındaki belirsizlik gibi sorunlar devam ediyor.

Türkiye'deki geri dönüşüm merkezlerinde 1 milyon tondan fazla plastik atığın geri dönüştürüldüğü tahmin ediliyor. Fakat bu geri dönüşüm yapılırken doğanın talanı ile birlikte suyu, toprağı, havası ve insan sağlığı hiçe sayılıyor.

***Dioksin-Furanlar: Uzun süre maruz kalma halinde, bağışıklık sisteminin, gelişen sinir sisteminin, endokrin sistemin ve üreme fonksiyonlarının bozulmasına sebep olur. Uzun süreli etkilerde kanser riskini artırılmaktadır.**

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Osman Naci Güven: Bahçelievler Lisesi'nin önde gelen devrimci demokrat öğrencilerinden olan Osman Naci Güven, yürüttüğü devrimci mücadele nedeniyle faşimin devrimci gençlik içindeki baş hedeflerinden biri haline gelmişti.

Lisede yürütülen anti faşist mücadele sonucunda gün geçtikçe marjinalleşen ve etki güçlerini yitiren gerici güçler, karanlık bir tezgah hazırlar. 21 Nisan 1977 günü okuldan çıkan öğrencilerin üzerine ateş açan patron ağa düzeninin paramiliter güçleri Osman Naci Güven'in şehit düşmesine, birkaç devrimci demokrat öğrenci arkadaşının da yaralanmasına sebep oldular.

Bu faşist saldırı, devrimci, demokrat öğrenci gençlik başta olmak üzere duyarlı işçi ve emekçi çevrelerde büyük tepkilere neden olmuş, basın açıklamaları, boykot ve eylemlerle saldırı protest edilip şehit ve yaralılar sahiplenilmiştir. Bahçelievler Lisesi önünde düzenlenen cenaze töreninin ardından binlerce insanın katıldığı kitlesel yürüyüşle Osman Naci Güven'in cenazesi Bahçelievler Lisesi'nden Kocasinan Mezarlığı'na kadar omuzlarda taşınarak, bu mezarlıkta toprağa verilmiştir. Yürünen güzergâh Proletarya Partisinin yürüttüğü özgür ve mutlu gelecek mücadelesinin şiar ve sloganlarıyla donatılmıştır.

Nurettin Gül: 1941 yılında Dersim Mazgirt'e bağlı Kızılılık köyünde doğan Nurettin Gül, Çukobirlik'te işçi olarak çalışıyordu. İşçi ve semt alanındaki çalışmalarda aktif olarak yer aldı. Adana Narlıca'da 26 Nisan 1980 tarihinde sosyal faşistler tarafından pusu kurularak kalleşçe katledildi.

Nurettin Gül'ün cenazesi köyüne getirildiği gün 500'e yakın köylüyle bir cenaze töreni yapıldı ve faşist TC güçleri cenazeye saldırdı. Saatlerce süren çatışma sonucunda devrimciler kararlılıkları ve sahip lenmeleriyle emekçi halkın güvenliğini bir kez daha kazandı.

Şefik Kuyukan: 1 Temmuz 1904 yılında Urfa'nın Siverek ilçesinde dünyaya gelen Şefik Kuyukan (Şefik Dayı) TİP ve Türkiye Birlik Partisi geleneğinden gelen bir esnaftı. Sonrasında Kaypakkaya geleneğine sempati duyarak mücadeleye destek vermeye başladı.

Siverek'te Bucak Aşireti ile yaşanan çatışmalarda Partizancılara her türlü desteği sunmuştur. Bu tavırlarından dolayı Bucak çeteleri tarafından 21 Nisan 1980 tarihinde kendi iş yerinde katledildi.

Dursun Adabaş: Proletarya Partisi militanı olan Dursun Adabaş, İstanbul'da inşaatlarda elektrik tesisatı döşeyerek geçimini sağlıyordu. İmam Hatip Lisesi mezunu idi. Sürekli öğrenme isteğiyle doluydu, aynı zamanda da pratik yönü oldukça gelişkindi. Henüz örgütlü değilken bile Giresun'da arkadaşları ile ülkü ocağını molotoflamışlardı. Coşku dolu ve atik özellikleriyle dikkat çekiyordu. Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle kısa bir süre önce tanışmıştı. Üç kişinin ölümsüzleştiği 1996 1 Mayıs'ına ilk defa katılıyordu. Polis saldırısında en öndeki yoldaşlar arasında yer alan Dursun Adabaş, ölümsüzleştiğinde henüz 19 yaşındaydı.

Söğütlüleşme girişine kurulan polis barikatını kitlenin zorlamasıyla birlikte polis, coplularıyla, eğitilmiş köpekleriyle kitleye saldırdı. Partizan kitesinin devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sergileyerek olaya müdahale etmesiyle çatışma daha da büyüdü. Kitle toparlanıp yeni bir saldırıya karşı hazırlanmak üzereyken polis tarafından açılan ateş sonucu Dursun Adabaş şehit düştü. Ardından yardıma gelen Hasan Albayrak da polis kurşunlarına hedef oldu. Daha da büyüyen çatışmaların ardından Sağmalcılar Hapishanesinde gardiyan olan Levent Yalçın'ın da şehit düşmesiyle birlikte 1 Mayıs 1996, tarihe **Dursun Adabaş, Hasan Albayrak ve Levent Yalçın'ın** kanlarıyla yazıldı.

SERKİZ ŞEHİTLERİ

21 Nisan 1999'da Tokat Serkiz'de bir ihbarcı halk düşmanının verdiği bilgiler doğrultusunda köy halkına sezdirmeden, gizlice köyün belirlenmiş birkaç evine düşmanın yerleşmesiyle atılan hücre pususu sonucu çıkan çatışmada Halk Ordusu gerillaları **Erol Özel ve Özgür Güler** ölümsüzleştiler.

MERCAN ŞEHİTLERİ

25 Nisan 2000 tarihinde Dersim/Ovacık'ın Mercan Vadisi'nde Proletarya Partisi önderliğinde savaşan Halk Ordusuna bağlı bir gerilla birliğinin Mercan Vadisi'nde bir pusu sonucunda düşmanla girdikleri çatışmada **Yusuf Ayata, Hasan Akyol, Fehiman Bozgurt, Umut İl, Fikret Vural, Zeynel Erdoğan ve Mustafa Toptaş** ölümsüzleşti.

Mehmet Kocadağ: Uluslararası proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın 1976'daki kutlamalarında coşku ve zulüm aynı anda yaşandı. 1 Mayıs 1976 gösterileri sosyal faşistlerin ve revizyonistlerin etkisinde gerçekleştirilmesine rağmen, İstanbul'da Marksist-Leninist-Maoistler ve yurtsever halk güçleri, 1976 1 Mayıs'ını görkemli bir şekilde kutladı. Gösterinin dağılmasından sonra MİT ve kontrgerilla, Mehmet Kocadağ'ı kaçırdı ve bir gün sonra da cansız bedeni boğazı kesili bir biçimde Kasımpaşa'da bulundu. Mehmet Kocadağ ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi üyesiydi. O devrim şehitleri kervanındaki yerini Türkiye'nin ilk 1 Mayıs şehidi olarak aldı.

Bahar Yıldız: Proletarya Partisi militanı olan Bahar Yıldız, 1963 yılında Dersim'in Nazimiye ilçesinde dünyaya geldi. 1 Mayıs öncesi devletin kolluk güçlerinin takibini atlarmaya çalışırken 1 Mayıs 1982'de katledildi.

ALİBOĞAZI ŞEHİTLERİ

23 Nisan 2018'de Dersim Aliboğazı'na, TC ordusunun 4 taburluk bir güçle yaptığı operasyonda "teslim olun" çağrılarına Hasret Tanrıverdi (Çiğdem) ile Gül Kaya (Nergiz) mermileriyle karşılık verdiler.

Gül Kaya: 1993 Antep'in Nizip ilçesine bağlı Köşeler köyü doğumlu olan Gül Kaya (Nergiz) 2007 yılında,

Ankara'da gençlik faaliyeti ile aktif mücadele yaşamına adım atmış, kısa zamanda demokratik mücadelenin çeperlerini aşarak ilerleme göstermiş ve Komsomol içinde örgütlenmiştir. Ankara'da üniversite öğrenci gençliğinin mücadelesinin de aktif öznesi olan Kaya, bu dönem içinde Komsomol'a üye olmuştur. Ankara'da Komsomol'a bağlı komitede örgütlenen Gül Kaya kısa zaman sonra, gençliğin başka alan faaliyetlerinin örgütlenmesinde de görev almıştır. Genç yaşında gösterdiği ilerleme ile 2012'de Komsomol Merkez Komitesi'nde görev almıştır. Genç yaşında önderleşen Gül Kaya teoriye yatkınlığı, Parti'ye bağlılığı ve özveri ile Komsomol örgütlenmesinin her alanda oluşturulması ve sürekliliğinin sağlanmasında ciddi bir fedakarlıkla faaliyet yürütmüştür.

Hiç tereddütsüz üstlendiği ve yerine getirmeye çalıştığı her görev ve sorumluluk onu partiye bir adım daha yaklaştırmıştır. Gerillaya katılım çağrısına hiç tereddütsüz yanıt olmasının nedeni de budur. Komsomol'da üstlendiği görevi devrederek 2014 yılında gerillanın Nergiz'i olmuştur.

Hasret Tanrıverdi: 1993 Erzincan doğumlu olan Hasret Tanrıverdi (Çiğdem), henüz 14 yaşındayken Erzincan'da Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışmış, üniversite okumak için gittiği Ankara'da ise Komsomol saflarında örgütlenmiştir. Hasret Tanrıverdi, bu dönem bir yandan gençliğin demokratik ve siyasi mücadelesinde diğer yandan da Ankara'nın emekçi semtlerinde kitlelere Proletarya Partisi düşüncelerini taşımada ön saflarda yer almıştır. Henüz genç ve deneyimsiz olmasına rağmen politik ve ideolojik olarak kendisini sürekli yenileme ve geliştirme çabası içerisinde olan Hasret Tanrıverdi; 2011 yılında düzenle olan tüm bağlarını kopararak Beşler'den boşalan mevzilerin ilk kadın yüzlerinden biri olmuştur.

Karşılaştığı zorlukları aşmada dirayetli ve kararlı olan Hasret Tanrıverdi, geleceğe olan inancını ve kararlılığını, partiye ve yoldaşlarına olan bağlılığını pratik duruşunda hiç eksik etmemiş, 2017 yılında Proletarya Partisi saflarında boy veren sağ-tasfiyecilerle karşı aktif bir tavır sergilemiştir.

Sri Lanka moratoryum ilan etti

Ekonomik krizdeki Sri Lanka yabancı borç ödemelerini durduracak.

Açıklama Sri Lanka Merkez Bankası Başkanı P. Nandalal Weerasinghe'den geldi. Ülkede daha sert bir temerrütten kaçınmak için yabancı borç ödemelerinin geçici olarak askıya alınacağını belirtti.

Kriz yaşayan ülkede akaryakıt gibi kritik ürünlerin ithalatı için sınırlı düzeyde döviz rezervi kalmıştı.

Sri Lanka Merkez Bankası Başkanı P. Nandalal Weerasinghe gazetecilere yaptığı açıklamada borç ödemelerini yapmanın imkânsız bir hale geldiğini, alınacak en iyi önlemin borçların yeniden yapılandırılması ve daha sert bir temerrütten kaçınmak olduğunu söyledi.

Öte yandan Sri Lanka Başbakanı Mahinda Rajapaksa, halka, hükümet karşıtı protestolara son vermeleri çağrısı yaptı.

Devlet Başkanı Gotabaya Rajapaksa'nın ağabeyi Mahinda Rajapaksa, hükümetin ekonomik krizle başa çıkmak için gece gündüz çalıştığını savundu.

Vatandaşları protestoları durdurmaya çağıran Rajapaksa, insanların sokaklarda geçirdiği her dakikanın ülkeyi döviz girişinden mahrum bıraktığını iddia etti.

Rajapaksa, konuşmasında ekonomik

krizden Kovid 19 salgınını sorumlu tuttu.

Kovid 19 salgınının hemen ardından ekonomik krizle karşı karşıya kaldıklarını aktaran Rajapaksa, "Ülke ekonomisinin kötüye gittiğini bilmemize rağmen sokağa çıkma yasağı uygulamak zorunda kaldık ve bu yüzden döviz rezervlerimiz tükendi" dedi.

NE OLMUŞTU?

Ülkedeki ekonomik krizi protesto eden göstericiler, elektrik kesintilerinin 13 saati bulmasının ardından 31 Mart'ta Devlet Başkanı Gotabaya Rajapaksa'nın konutu yakınlarında toplanmaya başlamıştı.

"Diktatör Gota" şeklinde slogan atarak Rajapaksa'yı istifaya davet eden eylemcilere, polis biber gazıyla saldırmıştı. Eylemciler ve polis arasında çıkan çatışmalarda 54 kişi gözaltına alınmıştı.

Hükümet karşıtı protestoların önüne geçmek için önce başkent Colombo'da, daha sonra Batı eyaletinde sokağa çıkma yasağı uygulanmıştı.

Gösterileri "terör eylemi" olarak nitelendiren ve yaşananlardan "aşırılıkçı güçleri" sorumlu tutan Rajapaksa, 1 Nisan'da olağanüstü hâl ilan etmişti.

Ülkede olası gösterilerin önüne geçmek için sosyal medya platformları engellenmişti.

Gıda tekeli Cargill servetine servet kattı

Amerikan gıda şirketi Cargill'in sahibi olan Cargill-Macmillan ailesinin üç üyesi daha dünyanın en zengin 500 insanı arasına girdi.

The Guardian'ın haberine göre, 1865 senesinde Cargill firmasını kuran William Wallace Cargill'in torununun çocukları James Cargill, Austen Cargill ve Marianne Liebmann servetlerini bu sene yüzde 20 arttırarak 5.4 milyar dolara yükseltti ve Bloomberg tarafından açıklanan listede yerlerini aldı.

William Wallace Cargill'in diğer iki torun çocukları Pauline Keinath ve Gwendolyn Sontheim Meyer ise 8.06 milyar dolarlık servetleri ile Bloomberg listesinde yerlerini korudu. Cargill ailesinin üç üyesi, Alexandra Daitch, Sarah MacMillan ve Lucy Stitzer, söz konusu milyarderler listesine girdi. Şirketin hiselerinin yüzde 87'ine sahip olan Cargill ailesinin, toplam 50 milyar değerindeki serveti ile dünyanın en zengin 11'inci ailesi olduğu belirtiliyor.

ŞİRKET GIDA KRİZİNDE SERVETİNE SERVET KATTI

70 ülkede 155 binden fazla işçi çalıştıran Minnesota-merkezli Cargill şirketi, geçen sene yüzde 63 oranında bir artışla rekor sevi-

yede 4.93 milyar dolarlık servet bildirmişti. Şirketin bu yıl daha da yüksek bir kar seviyesi açıklaması bekleniyor. Cargill CEO'su David MacLennan, gıda fiyatlarının 2022 senesi boyunca yüksek seviyede seyredeceğini söyledi.

Gıda, tarım, finans ve endüstriyel ürün sektörlerinde faaliyet gösteren Cargill'in, GDO'lu tohum başta olmak üzere tarımda birçok tartışmalı uygulamaya imza attığı belirtiliyor. Şirketin, gelişmekte olan birçok ülkeye tohum ve gıda ürünü satarak iç pazarlarda tekelleştiği biliniyor.

GIDA FİYATLARI 1990'DAN BU YANA EN YÜKSEK SEVİYEDE

Birleşmiş Milletler (BM) mart ayında global gıda fiyat endeksinin bir önceki aya göre yüzde 12.6 oranında arttığını ve 1990 yılından beri en yüksek seviyesine ulaştığını açıklamıştı.

İngiliz düşünce kuruluşu High Pay Centre direktörü Andrew Speke, Cargill ailesinin servetinin artmasının "mevcut ekonomik modelin üzücü bir göstergesi" olduğunu söyledi. Speke, mevcut sistemin "küçük bir azınlığın daha da zenginleşmesine sebep olduğunu" söyledi.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi

yt ydemokrasi11

yt yenedemokrasi22.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

YAŞASIN

Biji Yek Gulan

